

De invloed van waargenomen ernst van een delict op de werkwijze van slachtoffer-daderbemiddeling

Masterthese Slachtoffer in Beeld

Lieke Folsche

4-6-2016

Faculteit Gedragwetenschappen

Psychologie van Conflict, Risico & Veiligheid

COLOFON

Enschede, 4 juni 2016

Opdracht:	These Master of Science in Psychologie
Titel:	“De invloed van waargenomen ernst van een delict op de werkwijze van slachtoffer-daderbemiddeling”
Auteur:	Lieke Folsche
Adres:	Roomweg 165-2 7523 BM Enschede
E-mail:	l.folsche@student.utwente.nl
Studentnummer:	S1510509
Universiteit:	Universiteit van Twente
Lichting:	Psychologie of Safety
Faculteit:	Gedragswetenschappen
Adres:	Drienerlolaan 5 7522 NB Enschede
Begeleider:	Dr. S. Zebel
Tweede lezer:	Dr. E. Ufkes
Versie:	Definitieve versie

Inhoudsopgave

Samenvatting	v
Abstract	vi
1. Inleiding	1
1.1 Bemiddeling.....	2
1.2 Ernst van delicten	4
1.3 Vragen Slachtoffer in Beeld	7
2. Methode.....	9
2.1 Gebruikte data: 200 dossiers van bemiddelingszaken	9
2.1.1 Representativiteit	9
2.1.2 Interbeoordelaarsbetrouwbaarheid.....	10
2.2 Verschillende vormen van ernst van de delicten in bemiddelingszaken	14
2.2.1 Kenmerkenmethode	14
2.2.2 Strafmaatmethode	15
2.2.3. Vragenlijst bemiddelaars.....	15
2.2.4. Log getransformeerde variabelen.....	16
3. Resultaten.....	17
3.1 Mate van ernst	17
3.1.1 Algemene gegevens	17
3.1.2 Correlaties verschillende dimensies van ernst	18
3.1.3 Hypothese 2: ernst bemiddelaars en ernst auteur.....	19
3.1.4 Hypothese 3: invloed werkervaring bemiddelaars op waargenomen ernst.....	19
3.1.5 Verschil in waargenomen ernst tussen bemiddelaars	20
3.1.6 Hypothese 1: invloed waargenomen ernst op contact met dader en slachtoffer	20
3.1.7 Hypothese 4: initiatiefnemer als mediator	25
3.1.8 Hypothese 5: anmeldende organisatie als mediator	28
3.2 Duur in minuten.....	35

3.2.1 Hypothese 7: uitkomst bemiddeling en duur in minuten	35
3.2.2 Hypothese 6: bemiddelaars en duur in minuten	36
3.2.3 Hypothese 8: mediatieanalyse duur in minuten	37
4. Conclusie en discussie	39
4.1 Mate van ernst	39
4.2 Duur in minuten	41
4.3 Limitaties	42
4.4 Aanbevelingen	44
Dankwoord	46
Literatuurlijst	47
Bijlage 1: Representativiteit steekproef	53
Bijlage 2: Histogrammen normale verdeling en log transformaties	59
Bijlage 3 Tabellen logistische regressie	65
Bijlage 4: Codeerschema kenmerkenmethode	79
Bijlage 5: Codeerschema kenmerkenmethode tweede beoordelaar	94

Samenvatting

In deze masterthese is er onderzocht of de mate waarin bemiddelaars van de organisatie Slachtoffer in Beeld een delict als ernstig ervaren, invloed heeft op de werkwijze van bemiddelaars tijdens slachtoffer-daderbemiddelingen. Door dit te onderzoeken kan er meer inzicht worden verkregen in de werkwijze van bemiddelaars en de rol die de ernst van een delict hierin speelt, wat uiteindelijk bij kan dragen aan de ontwikkeling van een standaard werkwijze voor bemiddelingszaken met ernstige en minder ernstige delicten. Het onderzoek is uitgevoerd door 200 dossiers van bemiddelingszaken van Slachtoffer in Beeld te analyseren, waarvan 73 bemiddelingszaken tevens zijn beoordeeld door in totaal acht bemiddelaars die werkzaam zijn binnen de organisatie. De delicten zijn beoordeeld op drie dimensies van ernst, namelijk: de morele verwerpelijkheid, de waargenomen schade en de algemene ernst. Vervolgens is er onderzocht of de mate van ernst samenhangt met verschillende aspecten van de werkwijze tijdens een bemiddelingszaak, zoals de mate van contact met het slachtoffer en de dader in de verschillende fases van het bemiddelingsproces. Uit de resultaten blijkt dat bemiddelaars de waargenomen schade van een delict minder hoog inschatten dan leken. Daarbij blijkt er ook tussen de bemiddelaars onderling een verschil te zijn in de mate waarin zij een delict als ernstig ervaren. Ook wijzen de resultaten uit dat bemiddelaars meer contact hebben met slachtoffers in de voorbereidingsfase naarmate bemiddelaars het delict als ernstiger ervaren, terwijl zij in dit geval minder contact hebben met de dader in de voorbereidingsfase. Daarbij blijkt het verblijf van een dader in een inrichting een verklaring te zijn voor het verband dat naarmate het delict ernstiger is, de bemiddelaar minder telefonisch contact met de dader opneemt in de intakefase. Daarnaast blijkt dat een bemiddelingszaak vaker eindigt in een afwijzing wanneer het delict meer moreel verwerpelijk is. Ten slotte blijkt dat er een verschil is in de duur van bemiddelingszaken tussen de verschillende bemiddelaars.

Abstract

In this master thesis, there has been investigated if the extent to which mediators of the organization Victim in Focus perceive an offense as serious, has an influence on the method of mediators during victim-offender mediations. By investigating this, it can be better understood how mediators work and which role the seriousness of an offense plays in this process. Eventually, this can contribute to the development of a standard method for cases of mediation with both less serious and highly serious offenses. The research is done by analyzing 200 files of mediation cases of Victim in Focus, of which 73 also have been reviewed by eight mediators who work within the organization. The offenses have been judged on three dimensions of seriousness, namely: perceives wrongfulness, perceived harmfulness and the overall seriousness. Thereafter there has been investigated if the extent of seriousness is associated with several aspects of the working method during a mediation case, such as the amount of contact with victims and offenders during the different phases of the mediation process. From the results, it appears that mediators perceive the harmfulness of an offense as less high than laypeople do. Thereby it appears that even between mediators mutually there is a difference in the extent to which they perceive an offense as serious. Also, the results show that as an offense is more serious the mediator has more contact with the victim in the preparation phase, while in that case the mediator has less contact with the offender in the preparation phase. Besides, the stay of an offender in an institute appears to be an explanation for the connection that as an offense is more serious, the mediator contacts the offender less often by phone in the intake phase. Thereby it appears that a mediation case tends to end more often in a rejection when the offense is more harmful. Finally, there appears to be a difference in the duration of the mediation cases between mediators.

1. Inleiding

Slachtoffer-daderbemiddeling is, sinds het ontstaan in 1974 in Canada, uitgegroeid tot een vorm van herstelrecht die voor alle soorten delicten wordt toegepast (Umbreit, Coates, Vos, 2000). In de literatuur wordt vaak de definitie van Marshall (1996) gebruikt om te verduidelijken wat herstelrecht precies is: “een proces waarin alle partijen bij elkaar komen, die een aandeel hebben gehad in een bepaald delict, om collectief een oplossing te zoeken naar hoe om te gaan met de nasleep van het delict en de gevolgen hiervan in de toekomst” (p. 37). Slachtoffer-daderbemiddeling, een vorm van herstelrecht, blijkt geschikt te zijn voor delicten met zowel minderjarige als volwassen daders en voor zowel ernstige als minder ernstige delicten (Umbreit, Coates, Vos, 2000). De Nederlandse organisatie Slachtoffer in Beeld krijgt per jaar ongeveer 2000 aanmeldingen voor slachtoffer-daderbemiddeling, welk aantal nog steeds groeit (Slachtoffer in Beeld, n.d.). Het meeste onderzoek op het gebied van slachtoffer-daderbemiddeling richt zich op de effecten ervan op zowel slachtoffers als dader. Echter, in een eerder onderzoek van Folsche (2016) werd onderzocht welke invloed de ernst van een delict heeft op zowel de mate van contact met het slachtoffer en de dader als de duur van het gehele bemiddelingsproces. Hieruit bleken er opvallende verbanden te zijn tussen de ernst van een delict en zowel de duur van de bemiddeling als het aantal keren telefonisch of face-to-face contact dat de bemiddelaar met het slachtoffer en de dader in de verschillende fases van het bemiddelingstraject heeft gehad. Zo kwam naar voren dat een bemiddelaar gemiddeld meer tijd besteed aan een ernstige zaak dan aan een minder ernstige zaak, maar dat een bemiddelaar minder tijd besteed aan een zaak waarvan het delict meer moreel verwerpelijk is. Er kunnen verschillende verklaringen zijn voor de gevonden verbanden. In het huidige onderzoek worden deze verbanden nader onderzocht zodat er meer inzicht kan worden verkregen in de werkwijze van bemiddelaars. Om die reden kan de volgende onderzoeksvraag worden geformuleerd: *In hoeverre wordt de werkwijze van bemiddelaars, tijdens slachtoffer-daderbemiddeling, beïnvloed door de mate waarin een delict als ernstig wordt waargenomen?* Dit onderzoek is praktisch relevant voor Slachtoffer in Beeld omdat hiermee kan worden bijgedragen aan de ontwikkeling van een gestandaardiseerde methode voor zowel ernstige als minder ernstige zaken die worden aangemeld bij de organisatie. Daarbij is het onderzoek ook theoretisch relevant omdat er op wetenschappelijk gebied nog niet veel onderzoek is gedaan naar de werkwijze van bemiddelaars van slachtoffer-daderbemiddeling.

1.1 Bemiddeling

In de afgelopen jaren is er steeds meer gebruik gemaakt van het herstelrecht (*restorative justice*), waarin een misdrijf wordt gezien als een aanval tegen het slachtoffer (Miller & Iovanni, 2013). De nadruk ligt hierin op het oplossen van het conflict, het herstellen van de schade voor het slachtoffer, de dader verantwoordelijk houden voor zijn daden en de situatie herstellen zoals deze was voordat het misdrijf plaatsvond (Nugent, Williams & Umbreit, 2004). Herstelrecht is hiermee een alternatief of aanvulling op het traditionele justitiële systeem (Miller & Iovanni, 2013), waarin vooral bemiddeling tussen het slachtoffer en de dader centraal staat (Bradshaw & Roseborough, 2005).

De grootste verschillen tussen het traditionele justitiële systeem en herstelrecht zijn de manier waarop een misdaad wordt gezien en de manier waarop er vervolgens mee wordt omgegaan (Larsen, 2014). In het herstelrecht wordt een misdaad gezien als een conflict tussen individuen wat heeft geleid tot schade voor slachtoffers en gemeenschappen, terwijl het delict in het justitiële systeem wordt gezien als een overtreding van de wet (Latimer & Kleinknecht, 2000). Daarbij ligt de nadruk in het traditionele systeem vaak op het vaststellen van schuld en het opleggen van een straf, terwijl er in het herstelrecht meer wordt gekeken naar hoe de schade en de relaties hersteld kunnen worden (Strang, 2001). In een onderzoek van del Campo, Vila, Marti en Vinuesa (2011) wordt er ingegaan op de voordelen van het toepassen van bemiddeling om conflicten op te lossen in het strafrechtelijke systeem voor jeugdige daders. Volgens dit artikel faalt het traditionele rechterlijke systeem er vaak in om het échte conflict daadwerkelijk op te lossen en worden zowel het slachtoffer als de dader, door het proces, opnieuw ‘slachtoffer’ van het conflict. De individuen die deelnemen aan bemiddeling, nemen een leidende rol aan in het proces. Daarbij vindt er tijdens een bemiddeling een dialoog plaats tussen het slachtoffer en de dader, wat de spanning in het conflict kan verminderen. Ten slotte vindt een bemiddeling plaats op vrijwillige basis, wat maakt dat beide partijen gemotiveerd zijn om beiden tot een oplossing te komen (del Campo et al., 2011). Deze aspecten van een bemiddeling kunnen ervoor zorgen dat het conflict tussen slachtoffer en dader beter wordt opgelost dan in het traditionele rechterlijke systeem. Echter, vaak is één van de partijen niet bereid om deel te nemen aan de bemiddeling, waardoor wellicht ook de motivatie ontbreekt om op dat moment samen tot een oplossing te komen.

Binnen het herstelrecht is slachtoffer-daderbemiddeling de meest toegepaste vorm van bemiddeling (Umbreit, 2001; Zehr, 1990; Kilchling & Löschnig-Gspandl, 2000). Daarbij is bemiddeling een positieve conflicthanteringsstrategie die gebaseerd is op communicatie en die meestal wordt geleid door een bemiddelaar (Rozenblum, 1998). Hierin is de rol van de

bemiddelaar vooral om onpartijdig de bemiddeling te faciliteren en ervoor te zorgen dat er een dialoog tot stand komt tussen beide partijen (Ceretti & Mannozi, 1999). De bemiddelaar fungeert niet als scheidsrechter of rechter, maar als onafhankelijke partij die niet de macht heeft om een oplossing voor het conflict op te leggen aan beide partijen (Rozenblum, 1998). Veel onderzoek op het gebied van slachtoffer-daderbemiddeling richt zich op de effecten ervan op zowel daders als slachtoffers (Szmania, 2006). Slechts een klein deel van al het onderzoek dat is verricht naar slachtoffer-daderbemiddelingen, gaat in op de communicatie van de bemiddelaars tijdens de daadwerkelijke bemiddelingen (Umbreit, Coates, and Bradshaw, 2003).

In het onderzoek van Szmania (2006) bijvoorbeeld, zijn vijf bemiddelingen van het Texas Victim Offender Mediation/Dialogue (VOMD) bekeken. VOMD is een uniek initiatief dat is ontwikkeld zodat slachtoffers van ernstige delicten in gesprek kunnen gaan met de veroordeelde dader. De bemiddelaars hebben in dit project een actieve rol in het voorbereiden van de deelnemers, maar ze hebben een passieve rol tijdens de dialoog tussen slachtoffer en dader. In de voorbereiding van de bemiddeling besteedt de bemiddelaar aandacht aan de doelen, behoeften en motivatie van de deelnemers. In het onderzoek wordt beschreven dat bemiddelaars in het herstelrecht op een erg persoonlijk niveau moeten aansluiten bij zowel het slachtoffer als de dader en dat dit veel tijd in beslag kan nemen. De bemiddelingszaken die zijn meegenomen in dit onderzoek betreffen allemaal een delict waarin een persoon om het leven is gekomen/gebracht, welke om die reden omschreven kunnen worden als een ernstig delict. Daarnaast wordt er in het handboek van Slachtoffer in Beeld (2014) beschreven dat er in de voorbereidende fases van de bemiddeling aandacht wordt besteed aan emotionele ontlading, zodat mogelijke heftige emoties de dialoog tussen het slachtoffer en de dader tijdens de bemiddeling niet belemmeren. Wanneer het in een bemiddeling gaat om een ernstig delict, dan zou het kunnen zijn dat het slachtoffer en de dader kampen met meer heftige emoties dan wanneer het gaat om een minder ernstig delict. Bij een ernstig delict zal er dan ook meer aandacht moeten worden besteed aan de ontlading van deze emoties dan bij een minder ernstig delict. Op basis van deze argumenten kan er de volgende hypothese worden opgesteld:

H1: *Bemiddelaars hebben meer contact met slachtoffer en dader in zowel de intake- als de voorbereidingsfase wanneer de bemiddelaar het delict ervaart als meer ernstig, dan wanneer de bemiddelaar het delict ervaart als minder ernstig.*

1.2 Ernst van delicten

De manier waarop mensen delicten zien is van invloed op verschillende aspecten van het sociale leven, zoals het vaststellen van richtlijnen op het gebied van veroordelingen van daders (Miethe, 1982) en het vormen van een normatieve cultuur en sociale controle (Stylianou, 2003). In 1964 startten de onderzoekers Sellin en Wolfgang (1964) onderzoeken naar de perceptie van burgers met betrekking tot de ernst van delicten. Voor die tijd werd het inschatten van de ernst van delicten gedaan door juristen (Stylianou, 2003). Een van de meest invloedrijke onderzoeken op het gebied van de perceptie van de ernst van delicten, is het onderzoek van Warr (1989). Hieruit blijkt dat de morele verwerpelijkheid (perceived wrongfulness) en de waargenomen schade (perceived harmfulness) samen goed de waargenomen ernst van een delict door burgers kunnen bepalen. Aanvullend onderzoek van Casey en O'Connell (1999) toonde aan dat de intentie van de dader, om het delict te plegen, zwaarder weegt in het inschatten van de ernst van een delict dan de schade die het heeft veroorzaakt. Tevens blijkt uit een onderzoek van Rosenmerkel (2001), dat de morele verwerpelijkheid een grotere voorspeller is van de ernst van een delict dan de waargenomen schade.

De mate waarin professionals werkzaam binnen het rechterlijke systeem en burgers een delict als ernstig ervaren, zou van elkaar kunnen verschillen. Er zijn meerdere onderzoeken die de mate van consensus tussen verschillende sociale groepen in de ordening, ernstscore en de hoogte van de straf voor delicten hebben belicht. De onderzoeken gaan vaak uit van twee modellen: het consensusmodel en het conflictmodel (Einat & Herzog, 2011). Het consensusmodel gaat ervan uit dat de visie van mensen uit verschillende sociale groepen, ten opzichte van criminele daden en de daarvoor geschikte straf, overeenkomt met de formulering van de straf in het formele strafrecht (Rossi & Berk, 1997; Warr, Gibbs, & Erickson, 1982). Het conflictmodel daarentegen, stelt dat er verschillen zijn in de visies van mensen uit meerdere sociale groepen, ten opzichte van delicten en de daarvoor geschikte straffen, vergeleken met de gepaste straffen uit het formele strafrecht (Evans & Scott, 1984; Hansel, 1987; Miethe, 1984; O'Connell & Whelan, 1996). Uit onderzoeken van McCleary, O'Neil, Epperlein, Jones en Gray (1981) en Carroll en Payne (1977) blijkt dat burgers gepleegde delicten net zo ernstig ervaren als professionals werkzaam binnen het wettelijke rechtssysteem. Echter, uit het eerstgenoemde onderzoek blijkt ook dat burgers de mate van ernst van een delict inschatten op basis van veel minder dimensies dan professionals. Ook bleken de rechters de mate van ernst meer te baseren op de wettelijke opvattingen van de ernst van het delict, terwijl burgers zich meer richtten op de schade die het slachtoffer had

opgelopen. Uit een onderzoek van Levi en Jones (1985) blijkt dat burgers een hogere ernstscores toekennen aan delicten dan politiemensen. Dit zou kunnen betekenen dat er een verschil is in de mate waarin professionals binnen het wettelijke rechtssysteem een delict als ernstig ervaren en de mate waarin burgers de delicten als ernstig ervaren. Verschillen in de mate van ernst van een delict tussen burgers en professionals, kunnen ook ontstaan door de informatie die beiden tot hun beschikking hebben. Professionals hebben vaak veel meer details over het gepleegde delict tot hun beschikking omdat ze vaak contact hebben gehad met de dader en/of het slachtoffer. Wanneer burgers wordt gevraagd hoe ernstig zij bepaalde delicten vinden, dan wordt het delict soms in één zin omschreven. Verschillende studies hebben aangetoond dat deze omschrijvingen niet genoeg informatie over het delict verschaffen, waardoor de respondenten geen rekening kunnen houden met omstandigheden die zich tijdens of voor het delict hebben voorgedaan (Blum-West, 1985; Sebba, 1984). Studies waarin dit soort korte omschrijvingen van delicten worden gebruikt, gaan er vaak vanuit dat de ernst van een delict vooral wordt gebaseerd op de schade die het heeft aangericht (Rosenmerkel, 2001).

Wanneer er echter wel meer informatie beschikbaar is over de omstandigheden waaronder de dader het delict heeft gepleegd, kan dat leiden tot een meer vergevende houding. In het onderzoek van Miller, Gordon en Buddie (1999) is de *to explain is to condone hypothesis* (E-C hypothese) opgesteld, die stelt dat het schrijven of lezen van een verklaring voor het gedrag van de dader tijdens het plegen van het delict uiteindelijk leidt tot een meer vergevende houding ten opzichte van de dader. Uit het onderzoek blijkt dat respondenten, die gevraagd waren een verklaring voor het gepleegde delict te schrijven, een meer vergevende houding hadden ten opzichte van de dader dan respondenten die die niet was gevraagd. Dit kan verklaard worden door verschillende psychologische en cognitieve processen. Wanneer een burger een artikel leest over een delict dat is gepleegd, dan wordt er vaak meteen een conclusie getrokken over het karakter van de dader (Gilbert 1995). De situationele factoren worden niet in overweging genomen tijdens deze eerste reactie, wat verklaard kan worden door de fundamentele attributiefout (Gilbert & Malone, 1995; Ross & Nisbett, 1991). Echter, uit een onderzoek van Burger (1991) blijkt dat het effect van de fundamentele attributiefout vermindert naarmate de tijd verstrijkt. Dit zou kunnen komen doordat het meer cognitieve inspanning vergt om de aandacht te vestigen op situationele informatie (Gilbert & Malone, 1995). Wanneer er meer tijd is, kan de cognitieve inspanning tevens besteed worden aan het nadenken over situationele factoren waardoor deze meer impact krijgen op het oordeel van iemand (Miller, Gordon & Buddie, 1999). Professionals zijn vaak voor een langere periode

bezig met het proces rond een gepleegd delict, waardoor het mogelijk is dat de invloed van de fundamentele attributiefout vermindert. Daarbij blijkt de cognitieve inspanning, die nodig is om meer complexe informatie te verwerken, ervoor te zorgen dat de impact van negatieve informatie vermindert wordt wanneer er wordt geoordeeld over anderen (Linville & Jones (1980). Ook blijkt dat leken er niet voldoende in slagen om situationele factoren te laten meewegen in het verklaren en beoordelen van gedrag van daders (Ross & Nisbett, 1991), wat verklaard kan worden doordat mensen in eerste instantie loyaal zijn aan het slachtoffer (Baumeister, 1997). Mensen kunnen zich over het algemeen beter inleven in het slachtoffer dan in de dader, wat tevens uit verschillende onderzoeken naar voren komt (Baumeister et al., 1990; Stillwell & Baumeister, 1997). Ook kan het zijn dat professionals werkzaam binnen het rechterlijke systeem meer vergevingsgezind zijn tegenover daders omdat ze meer met hen in contact komen dan burgers. Een onderzoek van Murphy, Monahan en Zajonc (1995) toont aan dat hoe meer iemand wordt blootgesteld aan een stimulus, hoe meer de aantrekkingskracht toeneemt. Het kan zijn dat een professional de dader regelmatig spreekt om zijn werk te kunnen uitvoeren, waardoor diegene de dader beter leert kennen. Hierdoor zou het zo kunnen zijn dat de professional een meer vergevende houding ontwikkeld ten opzichte van de dader dan burgers.

Op basis van deze bevindingen en theoretische overwegingen is de verwachting dat bemiddelaars de mate van ernst van een delict als minder hoog ervaren dan burgers. Hierbij wordt verwacht dat bemiddelaars vooral de morele verwerpelijkheid als minder hoog ervaren dan burgers, omdat in deze schaal tevens de vraag wordt gesteld in hoeverre het de intentie of bedoeling van de dader was om het delict te plegen. Doordat bemiddelaars vaak meer informatie hebben over de dader en de omstandigheden waarin het delict is gepleegd, is de verwachting dat de bemiddelaars de intentie van de dader als minder hoog inschatten dan burgers. Ook is de verwachting dat de waargenomen schade minder hoog wordt ingeschat door de bemiddelaars dan door burgers vanwege de korte omschrijvingen van het delict die de burgers vaak lezen.

H2: Bemiddelaars schatten de mate van ernst van een delict in als minder hoog dan de auteur.

Daarbij zou het ook kunnen zijn dat het aantal jaren werkervaring van bemiddelaars invloed heeft op de mate waarin bemiddelaars delicten als ernstig ervaren. De verwachting hierin is dat bemiddelaars die meer werkervaring hebben de delicten als minder ernstig ervaren dan bemiddelaars die minder werkervaring hebben.

***H3:** Bemiddelaars die meer jaren werkervaring hebben, ervaren delicten als minder ernstig dan bemiddelaars die minder jaren werkervaring hebben.*

1.3 Vragen Slachtoffer in Beeld

Daarnaast zijn er, op basis van het vorige onderzoek van Folsche (2016), vanuit Slachtoffer in Beeld enkele vragen geformuleerd die tevens zullen worden meegenomen in dit onderzoek. De organisatie vroeg zich onder andere af wat een verklaring zou kunnen zijn voor het gevonden negatieve verband tussen de verschillende dimensies van ernst (objectieve ernst, morele verwerpelijkheid en waargenomen schade) en de mate van telefonisch contact met de dader in de intakefase. Slachtoffer in Beeld kwam hierbij zelf met twee mogelijke verklaringen voor dit gevonden verband. Het kan zijn dat wanneer de dader het initiatief neemt tot bemiddeling, de bemiddelaar een meer afwachterende houding aanneemt dan wanneer het slachtoffer het initiatief tot bemiddeling neemt. Dit zou een verklaring kunnen zijn omdat daders in bijna 80 procent van de aanmeldingen bij Slachtoffer in Beeld het initiatief tot bemiddeling nemen (bijlage 1). Daarnaast zou het zo kunnen zijn dat het telefonische contact met de dader in de intakefase wordt belemmerd doordat de dader in een inrichting verblijft, zoals een tbs-kliniek of een penitentiare inrichting. Om deze twee mogelijke verklaringen te kunnen onderzoeken, zijn de volgende twee hypothesen opgesteld:

***H4:** Het negatieve verband tussen de verschillende dimensies van ernst en de mate van telefonisch contact met de dader in de intakefase, kan verklaard worden doordat daders vaker het initiatief nemen tot bemiddeling dan slachtoffers.*

***H5:** Het negatieve verband tussen de verschillende dimensies van ernst en de mate van telefonisch contact met de dader in de intakefase, kan verklaard worden doordat de dader in het geval van een ernstig delict vaker in een inrichting verblijft.*

Ook vroeg de organisatie zich af of er een verschil is in de duur van een bemiddelingszaak tussen de bemiddelaars en tussen de verschillende mogelijke uitkomsten wanneer het daadwerkelijk tot een bemiddeling komt (gesprek, briefwisseling, pendelbemiddeling, Echt Recht Conferentie). De verwachting is dat deze verschillen inderdaad aanwezig zullen zijn omdat een briefwisseling vaak minder voorbereiding vergt dan een gesprek. Volgens SiB is het soms ook zo dat een dader, op advies van de aanmeldende organisatie, al begonnen is met het schrijven van een brief aan het slachtoffer. Hierdoor heeft de bemiddelaar minder tijd nodig om de bemiddeling voor te bereiden en af te ronden. De volgende hypothesen kunnen hieruit worden geformuleerd:

***H6:** Er is een verschil tussen de bemiddelaars in het aantal mintuten dat zij besteden aan een bemiddelingszaak*

***H7:** Er is een verschil tussen de verschillende uitkomsten van een bemiddeling in het aantal minuten dat het gehele bemiddelingsproces duurt*

Tevens kwam er uit het onderzoek naar voren dat de duur van een bemiddelingszaak minder is naarmate het delict meer moreel verwerpelijk is. Dit is een opmerkelijke uitkomst, vooral omdat de duur van een bemiddelingszaak wel toeneemt naarmate de waargenomen schade en objectieve ernst hoger zijn. Wellicht eindigt een delict dat meer moreel verwerpelijk is vaker in een poging of een afwijzing dan een delict dat minder moreel verwerpelijk is, waardoor het bemiddelingsproces in deze gevallen minder lang duurt. Dit zou een reële verklaring kunnen zijn omdat er uit een onderzoek van Pemberton (2012) blijkt dat slachtoffers kort na het delict minder snel deelnemen aan slachtoffer-daderbemiddeling, wanneer het gepleegde delict ernstiger is. In de steekproef van dit onderzoek neemt de dader in bijna 80 procent van de gevallen het initiatief waardoor deze verklaring erg plausibel zou kunnen zijn. Daardoor kan de volgende hypothese worden geformuleerd:

***H8:** De negatieve relatie tussen morele verwerpelijkheid en duur van een bemiddelingszaak kan worden verklaard doordat moreel verwerpelijker delicten vaker eindigen in een poging of afwijzing.*

2. Methode

2.1 Gebruikte data: 200 dossiers van bemiddelingszaken

In totaal zijn er in dit onderzoek 200 willekeurig geselecteerde bemiddelingszaken gecodeerd op verschillende kenmerken, waaronder de ernst van de delicten. Hierbij wordt er onderscheid gemaakt tussen de subjectieve ernst en de objectieve ernst van een zaak. De subjectieve ernst is gemeten aan de hand van de kenmerkenmethode (zie de uitleg hieronder), terwijl de objectieve ernst gemeten is aan de hand van een lijst van het WODC die bestaat uit alle delicten die in Nederland gepleegd zijn. De objectieve ernstscore is berekend door het percentage daders dat een bepaald delict heeft gepleegd te vermenigvuldigen met de gemiddelde duur van de gevangenisstraf. Deze methode wordt net als in het vorige onderzoek van Schreurs (2014) de strafmaatmethode genoemd. Ook zijn er, naast de kenmerken uit de kenmerkenmethode, nog andere belangrijke kenmerken gecodeerd zoals het aantal minuten dat de bemiddelaar heeft besteed aan een bemiddelingstraject, het aantal telefonische en face-to-face contacten met zowel de dader als het slachtoffer in de intakefase en de voorbereidingsfase en het aantal pogingen tot telefonisch contact met beide partijen in de verschillende fases van het bemiddelingstraject. In paragrafen 2.2.1, 2.2.2 en 2.2.3 worden zowel de kenmerkenmethode, de strafmaatmethode en vragenlijst van de bemiddelaars nader toegelicht.

2.1.1 Representativiteit

De steekproef van 200 zaken die is gebruikt in dit onderzoek, is getrokken uit afgeronde zaken tussen 1 januari en 31 december 2014 (83,5%) en uit de periode 1 januari tot 15 april 2015 (16,5%). Voordat de steekproef is getrokken, is er eerst geselecteerd op aanmeldende organisaties, omdat sommige aanmeldende organisaties alleen leiden tot mediation zaken. Aangezien mediation een andere, nieuwe vorm van bemiddeling betreft dan de reguliere slachtoffer-daderbemiddeling (i.e.) zijn mediation zaken niet opgenomen in dit onderzoek. Om te toetsen of de steekproef representatief is voor alle slachtoffer-daderbemiddelingszaken die in deze periode zijn afgerond, zijn de zaken uit de steekproef vergeleken met alle zaken in dezelfde periode op een groot aantal kenmerken (zie Tabel 1-1 in bijlage 1). Enkele voorbeelden van de kenmerken zijn: het soort delict dat is gepleegd, wie het initiatief tot bemiddeling heeft genomen, of de bemiddeling voor of na de zitting heeft plaatsgevonden en

de uitkomst van de bemiddeling. Vervolgens is er een Chi-kwadraat toets uitgevoerd om te toetsen of er significante verschillen zijn per kenmerk als geheel. Hierbij zijn de percentages van de categorieën op volgorde ingevoerd waardoor de categorieën onderling zijn vergeleken. Hieruit bleek dat alleen bij ‘leeftijd dader’ en ‘reden poging’ een significant verschil was. De eerstgenoemde kan verklaard worden doordat er in het registratiesysteem op twee verschillende manieren wordt aangegeven wanneer de leeftijd niet bekend is, namelijk door de geboortedatum 1-1-1900 in te vullen of door een ‘0’ in te voeren. Nadat hier een correctie op is uitgevoerd, is er geen significant verschil meer tussen de steekproef en het registratiebestand met betrekking tot het kenmerk ‘leeftijd dader’. Het significante verschil in ‘reden poging’ kan verklaard worden doordat er in het registratiesysteem drie redenen worden genoemd die in de steekproef niet voorkomen. Deze redenen zijn: ‘*netwerk andere partij wil niet*’, ‘*netwerk dader wil geen contact*’ en ‘*netwerk slachtoffer wil geen contact*’. De verschillen in de overige redenen tussen het registratiebestand en de steekproef zijn minimaal. Hiermee kan geconcludeerd worden dat de steekproef, op ‘reden poging’ na, representatief is voor alle zaken in deze periode.

2.1.2 Interbeoordelaarsbetrouwbaarheid

Er zijn in totaal 60 zaken gecodeerd door zowel de auteur van deze masterthese als door een tweede beoordelaar. De tweede beoordelaar had als doel om te testen of het gebruikte gestandaardiseerde codeerschema hetzelfde wordt geïnterpreteerd als door de auteur. De tweede beoordelaar was tevens eens student van de Master Psychologie. Allereerst is er begonnen met het tegelijk coderen van vijf zaken. Deze zijn vervolgens nabesproken om eventuele onduidelijkheden te verhelderen. Hieruit bleek dat er op een belangrijk aspect van mening werd verschild. Dit had te maken met het coderen van het OM-delict en de daarbij horende ernstscore van een woninginbraak. Vanuit de kennis die de tweede beoordelaar al had over woninginbraken is er gecodeerd afhankelijk van het wetsartikel, terwijl de auteur zich baseerde op de omschrijving van het delict. Er is vervolgens afgesproken dat, hoewel de vermeende wetsartikelen niet (meer) lijken te kloppen, er zal worden gekeken naar de omschrijvingen van de delicten die in het bestand worden genoemd. Deze omschrijvingen zijn opgenomen in het codeerschema (bijlage 4) zodat deze makkelijk aangekruist konden worden.

Daarnaast was er verwarring over het aantal telefonische en face-to-face contacten in de intakefase omdat de tweede beoordelaar de anmeldende en de initiatief nemende partij als dezelfde partij beschouwde. Het verschil hiertussen werd inderdaad nergens toegelicht, waardoor de auteur dit heeft verduidelijkt in het codeerschema. Vanaf dat moment werd

alleen het aantal telefonische contacten met de initiatief nemende en benaderde partij gecodeerd. Het aantal contacten met de aanmeldende partij werd niet meer meegenomen in de coderingen.

Voordat de interbeoordelaarsbetrouwbaarheid is berekend, zijn eerst alle missende variabelen als zodanig gecodeerd in SPSS. Vervolgens is er overgegaan tot het daadwerkelijke testen door middel van Cohen's Kappa voor de dichotome variabelen (tabel 2-1), Pearson's correlatie voor interval/scale variabelen (tabel 2-2) en Spearman's correlatie voor de ordinale variabelen (tabel 2-3). De ordinale variabelen bestaan uit de schaalvragen waarin er keuze is uit vijf verschillende antwoorden die op volgorde worden benoemd. Deze keuzemogelijkheden lopen dan bijvoorbeeld van 'helemaal geen' tot 'zeer groot', van 'helemaal niet ernstig' tot 'heel ernstig' of van 'helemaal geen letsel' tot 'heel veel letsel'. Een aantal variabelen had erg veel missende waarden (meer dan 80 procent), waardoor deze minder betrouwbaar zijn in de test voor interbeoordelaarsbetrouwbaarheid. Dit betreffen alle vragen over het contact in de voorbereidingsfase. Dit kan verklaard worden doordat een groot deel van de bemiddelingszaken stopt na de intakefase omdat een van twee partijen niet verder wil of omdat de zaak niet geschikt is voor een bemiddeling via Slachtoffer in Beeld. Deze laatstgenoemde vragen laten echter, op 'aantal pogingen telefonisch contact dader' na, toch allemaal een significant positief verband zien. In de tabellen hieronder zijn de correlaties van alle variabelen te zien.

Tabel 2-1: overeenkomst coderingen tussen de auteur en de tweede beoordelaar bij nominale variabelen

Variabele	Cohen's Kappa	N	Percentage van 60 zaken
Persoonlijke/publieke omgeving	0,610***	50	83,3%
Ander geweld gebruikt?	0,85***	51	85%
OM delictcode	0,748***	56	93,3%

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

Tabel 2-2: overeenkomst coderingen tussen de auteur en de tweede beoordelaar bij continue variabelen

Variabele	Pearson's correlatie	N	Percentage van 60 zaken
Ernst strafmaatmethode	0,517***	56	93,3%
Telefonisch contact slachtoffer intake	0,466**	39	65%
Pogingen tel. contact so intake	0,545***	44	73,3%
Face-to-face contact so intake	0,677***	39	65%
Telefonisch contact dader intake	0,629***	48	80%
Pogingen tel. contact dader intake	0,884***	52	86,7%
Face-to-face contact dader intake	0,813***	48	80%
Telefonisch contact so voorbereiding	0,502	11	18,3%
Pogingen tel. contact so voorbereiding	0,936***	12	20%
Face-to-face contact so voorbereiding	0,828**	11	18,3%
Tel. contact dader voorbereiding	0,761*	10	16,7%
Pogingen tel. contact dader voorbereiding	0,473	12	20%
Face-to-face contact dader voorbereiding	0,667*	10	16,7%

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$,

Tabel 2-3: overeenkomst coderingen tussen de auteur en de tweede beoordelaar bij ordinale variabelen.

Variabele	Spearman's correlatie	N	Percentage van 60 zaken
Morele verwerpelijkheid	0,637***	52	86,7%
Totale schade	0,538***	46	76,7%
Emotionele schade	0,700***	42	70%
Economische schade	0,485***	41	68,3%
Potentiële schade	0,319*	46	76,7%
Provocatie slachtoffer	0,544***	44	73,3%
Lichamelijk letsel	0,889***	40	66,7%
Intentie dader	0,728***	43	71,7%

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

Er zijn een aantal variabelen die geen of een lage correlatie hebben, namelijk, 'aantal telefonische contacten slachtoffer intakefase', 'aantal pogingen telefonisch contact dader voorbereidingsfase', 'hoe groot is de economische schade die veroorzaakt is door het delict' en 'hoe groot is de potentiële schade die veroorzaakt had kunnen worden door dit delict'. Opvallend is dat er in dit onderzoek meer variabelen zijn met een lage correlatie dan in de vorige masterthese van Schreurs (2014). Een mogelijke verklaring hiervoor kan zijn dat de kennis van de tweede beoordelaar op dit gebied heeft meegespeeld. Zij heeft namelijk stage gelopen bij de politie waarin ze veel heeft gelezen over verschillende delicten. Tevens bestond er bij de vraag *'Is er tijdens het delict ander geweld (naast het gebruik van een wapen), bijvoorbeeld verbaal geweld, fysiek geweld etc. gebruikt'* een misverstand tussen de auteur en de tweede beoordelaar. Hierdoor was de correlatie erg laag ($K = 0,10$) en bestond het vermoeden dat de vraag m.b.t. ander geweld wellicht anders werd opgevat door de tweede beoordelaar dan de bedoeling was. Het viel op dat het regelmatig voorkwam dat wanneer de auteur 'ja' had ingevuld, de tweede beoordelaar 'nee' had ingevuld en andersom. Door ook de bijbehorende zaken door te lezen, is het vermoeden bevestigd dat de vraag andersom is geïnterpreteerd door de tweede beoordelaar. Om zeker te weten hoe de tweede beoordelaar deze vraag had geïnterpreteerd, is dit tijdens een persoonlijk gesprek gevraagd. Hieruit kwam naar voren dat de tweede beoordelaar alleen 'ja' heeft ingevuld wanneer er zowel een wapen als ander geweld is gebruikt. Toen de auteur de vraag nogmaals las, werd er begrepen waarom de vraag op die manier was geïnterpreteerd. Er staat letterlijk in de vraag 'naast het gebruik van een wapen', wat eigenlijk 'buiten het eventuele gebruik van een wapen' moet zijn. Dit is vervolgens aangepast in het codeerschema (zie bijlage 3 en 4) en de 60 zaken zijn voor deze vraag opnieuw gecodeerd door de tweede beoordelaar. Daarna is wederom de interbeoordelaarsbetrouwbaarheid voor deze vraag getest aan de hand van Cohen's Kappa, waar een hoge overeenkomst uitkwam, met $K = 0,85$, $p < 0,001$.

Het inschatten van de economische schade na een delict was erg lastig omdat vaak uit het dossier niet duidelijk werd of er daadwerkelijk economische schade was geleden. Het feit dat er lage correlaties zijn bij de variabelen van het aantal contacten of pogingen daartoe verbaast de auteur niet. Er moet erg secuur door de dossiers worden gelezen om deze aantallen te tellen. Daarbij wordt er in sommige zaken gesms't, waarbij onduidelijkheid heerste over of dit tevens onder telefonisch contact moest worden gerekend. Ook was er soms contact met de moeder of vader van slachtoffer of dader, waarbij er werd getwijfeld of dit ook moest worden meegeteld. Wel is het verrassend dat de variabele 'potentiële schade' zo'n lage correlatie heeft omdat werd verwacht dat hier wel meer overeenstemming in zou zijn. Er kon

niet precies worden vastgesteld wat de reden was van de lage overeenstemming. Wellicht speelt ook hier de kennis en ervaring van de tweede beoordelaar mee op het gebied van delicten, waardoor de potentiële schade anders is ingeschat dan door de auteur.

2.2 Verschillende vormen van ernst van de delicten in bemiddelingszaken

In de volgende paragrafen worden de gebruikte methodes van dit onderzoek nader toegelicht. Deze methodes zijn gebruikt om gegevens uit de dossiers van Slachtoffer in Beeld te coderen en om de ernst van een delict volgens de lijst van het WODC te kunnen vaststellen.

2.2.1 Kenmerkenmethode

De kenmerkenmethode bestaat uit een aantal vragen (items) die worden beantwoord door de auteur en de tweede beoordelaar, waarna zowel de morele verwerpelijkheid als de waargenomen schade van een delict kan worden berekend. Hier is een gestandaardiseerd codeschema voor gebruikt, welke eerder in het onderzoek van Schreurs (2014) is gehanteerd. De vragen in het codeerschema zijn voor elke zaak beantwoord door de geanonimiseerde dossiers stuk voor stuk door te lezen. Het volledige codeerschema is te vinden in bijlage 3.

In dit onderzoek is er gebruik gemaakt van twee schalen; een schaal om de morele verwerpelijkheid te berekenen en een schaal om de waargenomen schade te berekenen. Hier is voor gekozen omdat uit het onderzoek van Warr (1989) blijkt dat de morele verwerpelijkheid en de waargenomen schade samen goed de waargenomen ernst van een delict kunnen bepalen. Om de schaal ‘morele verwerpelijkheid’ te kunnen berekenen zijn er twee vragen uit het codeerschema samengevoegd, namelijk: *‘In hoeverre is het gepleegde delict moreel verwerpelijk’* en *‘In hoeverre was het de bedoeling of de intentie van de dader om het delict te plegen?’*. Om te testen of dit een betrouwbare schaal is om de morele verwerpelijkheid te berekenen, is er een correlatieanalyse uitgevoerd. Hieruit kwam een correlatie van $r = 0,492$ met $p < 0,001$. Dit is een acceptabele waarde voor het gebruiken van de schaal.

In eerste instantie was het streven om vijf vragen uit het codeerschema te gebruiken voor de schaal ‘waargenomen schade’. Echter de onderlinge overeenkomst tussen de antwoorden van de auteur en de tweede beoordelaar op de vragen *‘Hoe groot is de economische schade die veroorzaakt is door het delict’* en *‘Hoe groot is de potentiële schade die veroorzaakt had kunnen worden door dit delict’* was laag. Omdat er in een vorig onderzoek van Zebel, Schreurs en Ufkes (2016) wel gebruik is gemaakt van vijf items om de schaal ‘waargenomen schade’ te meten, is het vanuit een wetenschappelijk oogpunt toch

relevant om te testen wat de betrouwbaarheid van de schaal 'waargenomen schade' met dezelfde vijf items is in dit onderzoek. Dit is dan ook de reden dat deze twee vragen alsnog zijn meegenomen in de analyses. De vragen die in dit onderzoek zijn gebruikt voor het berekenen van de schaal van 'waargenomen schade' zijn: '*Hoe groot is de schade veroorzaakt door het delict?*', '*Hoe groot is de emotionele schade die veroorzaakt is door dit delict?*', '*Hoe groot is de economische schade die veroorzaakt is door het delict*', '*Hoe groot is de potentiële schade die veroorzaakt had kunnen worden door dit delict*' en '*In welke mate heeft het slachtoffer door het delict lichamelijk letsel opgelopen?*' De betrouwbaarheid van deze schaal is berekend door middel van een betrouwbaarheidsanalyse. Hieruit kwam een Cronbach's Alpha van 0,652. Daarbij blijkt echter ook dat de betrouwbaarheid van de schaal hoger is wanneer de vraag over de economische schade eruit gehaald zou worden. Dit is vervolgens toegepast waardoor de Cronbach's Alpha is verhoogd naar 0,816. Dit betekent dat de schaal 'waargenomen schade' met deze vier items een hoge betrouwbaarheid heeft.

2.2.2 Strafmaatmethode

Voor het berekenen van de objectieve ernst van de zaken wordt de lijst van de Recidivemonitor van het WODC gebruikt, waarin alle gepleegde delicten tussen 2009 en 2012 zijn genoteerd. De objectieve ernst van een zaak wordt berekend door het percentage daders dat voor het plegen van een bepaald delict werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, te vermenigvuldigen met de gemiddelde duur van die gevangenisstraf. Een hogere ernstscore betekent dat het delict ernstiger is, waarbij de ernstscore kan variëren tussen de 0 en 2678,33. Een ernstscore van bijvoorbeeld 100 geeft aan dat een dader die is veroordeeld voor dit delict, gemiddeld 100 dagen gevangenisstraf opgelegd heeft gekregen. Een ernstscore van 0 houdt in dat veroordeelde daders geen gevangenisstraf hebben gekregen voor dit delict. Het kan wel zijn dat er voor dit delict andere straffen, zoals een taakstraf of een boete, zijn opgelegd. Deze gegevens zijn echter niet inzichtelijk in de lijst van de Recidivemonitor van het WODC. In dit onderzoek is de objectieve ernst dus alleen berekend op basis van het gemiddelde aantal gevangenisdagen per delict.

2.2.3. Vragenlijst bemiddelaars

In dit onderzoek zijn er tien bemiddelaars, met de meeste zaken in de steekproef, gevraagd om een vragenlijst in te vullen die betrekking heeft op de morele verwerpelijkheid, de waargenomen schade en de algemene ernst van een delict. Uiteindelijk hebben acht

bemiddelaars de vragenlijst ingevuld en opgestuurd. Deze acht bemiddelaars hebben gemiddeld 54,22 maanden werkervaring met een standaarddeviatie van 27,25. De items om de morele verwerpelijkheid en de waargenomen schade te meten zijn hetzelfde als die in paragraaf 2.2.1 zijn benoemd. De algemene ernst wordt gemeten aan de hand van één vraag, namelijk: *‘Hoe ernstig vindt u het gepleegde delict?’* Met de antwoorden die de bemiddelaars op deze vragen geven kan er specifiekere worden onderzocht of en welke invloed de mate waarin bemiddelaars een delict als ernstig ervaren heeft op de werkwijze tijdens de bemiddeling. Ook kan hiermee worden onderzocht of er een verschil is in de mate waarin een delict als ernstig wordt ervaren tussen professionals en burgers. Omdat het in dit onderzoek niet mogelijk was om de waarnemingen van burgers te meten, is ervoor gekozen om de mate waarin bemiddelaars het delict als ernstig ervaren te vergelijken met de mate waarin de auteur het delict als ernstig ervaart.

2.2.4. Log getransformeerde variabelen

In de analyses van dit onderzoek zal er soms gebruik worden gemaakt van zogenoemde log getransformeerde variabelen. Deze variabelen zijn zonder transformatie niet normaal of scheef verdeeld, wat kan zorgen voor onterechte significante of niet significante resultaten. Er is dan ook voor gekozen om, in het geval van een log getransformeerde variabele, de analyse uit te voeren met zowel de getransformeerde als de niet getransformeerde variabele. De resultaten van beide analyses zullen in zo’n geval worden weergegeven. De histogrammen van de getransformeerde variabelen zijn te vinden in bijlage 2.

3. Resultaten

3.1 Mate van ernst

3.1.1 Algemene gegevens

Voor dit onderzoek zijn er in totaal 200 dossiers van bemiddelingszaken gebruikt. Hiervan zijn er 73 zaken tevens gecodeerd door bemiddelaars van Slachtoffer in Beeld. Zoals ook in tabel 3-1 te zien is, blijkt dat de auteur de delicten als iets meer moreel verwerpelijk waarneemt ($M = 2,51$, $SD = 1,05$) dan de bemiddelaars ($M = 2,34$, $SD = 1,25$). Ook blijkt het gemiddelde van de waargenomen schade van een delict hoger te liggen bij de auteur ($M = 2,49$, $SD = 1,0$) dan bij de bemiddelaars ($M = 1,94$, $SD = 1,2$). Het gemiddelde van de waargenomen algemene ernst van een delict, die door de bemiddelaars is gecodeerd, is ongeveer gelijk aan de mate waarin bemiddelaars het delict als moreel verwerpelijk ervaren met $M = 2,33$ en $SD = 1,13$. Daarbij heeft de objectieve ernst een gemiddelde van $M = 68,99$ met een SD van 215,57.

Tabel 3-1 :Gemiddelde en standaarddeviatie van de verschillende dimensies van ernst voor zowel de auteur als de bemiddelaars

Ernst	<i>M</i>	<i>SD</i>
<i>Auteur</i>		
Morele verwerpelijkheid	2,51 (N = 199)	1,05
Waargenomen schade	2,49 (N = 199)	1,0
<i>Bemiddelaars</i>		
Morele verwerpelijkheid	2,34 (N = 72)	1,25
Waargenomen schade	1,94 (N = 73)	1,2
Algemene ernst	2,33 (N = 69)	1,13
<i>Strafmaatmethode</i>		
Objectieve ernst	68,99 (N = 194)	215,57

3.1.2 Correlaties verschillende dimensies van ernst

Voordat er is overgegaan tot de analyses die een antwoord geven op de hypotheses, is er allereerst onderzocht of de verschillende dimensies van ernst met elkaar samenhangen. Ook hierin is er een onderscheid gemaakt tussen de waargenomen ernst van een delict door de auteur en de waargenomen ernst van een delict door de bemiddelaars, wat tevens te zien is in tabel 3-2.

Tabel 3-2: Correlaties tussen de verschillende dimensies van ernst

Dimensies van ernst	Morele verwerpelijkheid	Waargenomen schade	Algemene ernst	Objectieve ernst
<i>Auteur</i>				
Morele verwerpelijkheid	-	0,12	-	0,19**/0,15* ¹
Waargenomen schade	-	-	-	0,4***/0,22**
<i>Bemiddelaars</i>				
Morele verwerpelijkheid	-	0,09	0,48***	0,2/0,19
Waargenomen schade	-	-	0,7***	0,16/-0,00
Algemene ernst	-	-	-	0,32**/0,14

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

¹ = getransformeerde variabele/niet getransformeerde variabele

Wat opvalt is dat de objectieve ernst van een delict samenhangt met zowel de mate waarin de auteur het delict als moreel verwerpelijk ervaart als de mate waarin de auteur de schade van het delict als hoog ervaart. Hierbij geldt dat hoe hoger de morele verwerpelijkheid en de waargenomen schade worden, hoe hoger ook de objectieve ernst wordt. Deze samenhang wordt daarentegen niet gevonden voor de morele verwerpelijkheid en waargenomen schade van bemiddelaars. De morele verwerpelijkheid en waargenomen schade die bemiddelaars hebben ingevuld, blijkt echter wel samen te hangen met de mate waarin de bemiddelaars het delict over het algemeen als ernstig waarnemen. Dit houdt in dat hoe hoger bemiddelaars de morele verwerpelijkheid en de schade van het delict ervaren, hoe hoger zij tevens de algemene ernst van het delict waarnemen. De waargenomen schade heeft in deze samenhang een sterker positief verband met de algemene ernst dan de morele verwerpelijkheid. Toch

blijkt ten slotte dat de mate waarin bemiddelaars het delict over het algemeen als ernstig hebben ervaren, wel samenhangt met de objectieve ernst van het delict. Dit betekent dat hoe hoger bemiddelaars de algemene ernst van een delict waarnemen, hoe hoger tevens de objectieve ernst van het delict is. Deze samenhang geldt echter alleen voor de getransformeerde variabele van de objectieve ernst, met $r = 0,32$ en $p < 0,01$.

3.1.3 Hypothese 2: ernst bemiddelaars en ernst auteur

Ook is er door middel van een Paired Samples T-Test onderzocht of er een significant verschil is in de mate waarin bemiddelaars het delict als ernstig ervaren en de mate waarin de auteur het delict als ernstig ervaart. Hiermee wordt hypothese 2 getest, namelijk: *Bemiddelaars schatten de mate van ernst van een delict in als minder hoog dan de auteur*. Hieruit blijkt er geen significant verschil te zijn tussen bemiddelaars en de auteur, in de mate waarin het delict als moreel verwerpelijk wordt ervaren. Het gemiddelde van de auteur ($M = 2,53$, $SD = 1,07$) blijkt niet significant hoger te zijn dan het gemiddelde van de bemiddelaars ($M = 2,34$, $SD = 1,25$), met $t(65) = 0,98$ en $p = 0,33$. Wel blijkt er een significant verschil te zijn tussen bemiddelaars en de auteur, in de mate van waargenomen schade van het delict met $t(72) = 3,65$ en $p < 0,001$. Hierbij blijkt het gemiddelde van de auteur ($M = 2,37$, $SD = 0,97$) hoger te zijn dan het gemiddelde van bemiddelaars ($M = 1,94$, $SD = 1,20$). Hiermee kan hypothese 2 deels worden aangenomen.

3.1.4 Hypothese 3: invloed werkervaring bemiddelaars op waargenomen ernst

Vervolgens is er onderzocht of er een verband is tussen het aantal maanden werkervaring van bemiddelaars en zowel de mate waarin zij het delict als moreel verwerpelijk ervaren, de mate waarin zij de schade van het delict inschatten als de mate waarin zij het delict als ernstig ervaren. Hiermee wordt hypothese 3 getest, namelijk: *Bemiddelaars die meer jaren werkervaring hebben, ervaren delicten als minder ernstig dan bemiddelaars die minder jaren werkervaring hebben*. Deze verbanden zijn getest door middel van een lineaire regressieanalyse. Er blijkt geen significant verband te zijn tussen het aantal maanden werkervaring van bemiddelaars en de mate waarin zij het delict als moreel verwerpelijk ervaren, met $b = 0,10$, $t(65) = 0,84$ en $p = 0,41$. Ook blijkt er geen significant verband te zijn tussen het aantal maanden werkervaring van bemiddelaars en de mate waarin bemiddelaars de schade van een delict inschatten, met $b = 0,11$, $t(68) = 0,92$ en $p = 0,36$. Dit verband houdt in dat naarmate bemiddelaars meer maanden werkervaring hebben, zij de schade van een delict

als hoger inschatten. Opvallend is dat dit verband tegenovergesteld is aan de verwachting die is opgesteld in de hypothese. Ten slotte blijkt het verband, tussen het aantal maanden werkervaring en de mate waarin bemiddelaars het delict als ernstig ervaren, niet significant met $b = 0,19$, $t(65) = 1,56$ en $p = 0,13$. Hiermee wordt de derde hypothese verworpen.

3.1.5 Verschil in waargenomen ernst tussen bemiddelaars

Nadat hypothese 2 en 3 waren getest, kwam de vraag naar voren of er tussen de bemiddelaars een significant verschil is in de mate waarin zij een delict als ernstig waarnemen. Er is voor gekozen om deze analyse alsnog uit te voeren, omdat de resultaten hiervan wellicht kunnen bijdragen aan een beter inzicht in de manier waarop bemiddelaars een delict waarnemen. Om dit te kunnen testen is er een One-way Anova uitgevoerd waaruit blijkt dat er een significant verschil is tussen bemiddelaars in zowel de mate waarin zij een delict als moreel verwerpelijk waarnemen, met $F(7,59) = 3,84$, $p < 0,01$. Hieruit blijkt bemiddelaar 21 de morele verwerpelijkheid het hoogst in te schatten met $M = 3,75$ en $SD = 0,42$ terwijl bemiddelaar 14 de morele verwerpelijkheid van delicten het laagst inschat met $M = 1,73$ en $SD = 1,09$. Er blijkt een marginaal significant verschil te zijn in de mate waarin bemiddelaars de schade van het delict als hoog waarnemen, met $F(7,61) = 2,09$, $p = 0,06$. Bemiddelaar 5 schat de schade van delicten het laagst in met $M = 1,55$ en $SD = 1,42$, terwijl bemiddelaar 21 de schade het hoogst inschat met $M = 3,11$ en $SD = 1,31$. Ten slotte blijkt er een significant verschil te zijn in de mate waarin bemiddelaars het delict als algemeen ernstig waarnemen met $F(7,58) = 3,28$, $p < 0,01$. Ook hierbij ervaart bemiddelaar 21 de delicten als het meest ernstig ($M = 3,57$ en $SD = 1,13$) en ervaart bemiddelaar 14 de delicten als het minst ernstig ($M = 1,92$, $SD = 1,00$). Ook wanneer er wordt gecorrigeerd voor het soort delict dat is gepleegd, dan blijkt er nog steeds een significant verschil te zijn tussen bemiddelaars in de mate waarin zij een delict als moreel verwerpelijk ervaren ($F(7,59) = 3,63$, $p < 0,01$), de mate waarin zij de schade van het delict als hoog ervaren ($F(7,61) = 2,51$, $p < 0,05$) en de mate waarin bemiddelaars het delict over het algemeen als ernstig ervaren ($F(7,58) = 3,18$, $p < 0,01$).

3.1.6 Hypothese 1: invloed waargenomen ernst op contact met dader en slachtoffer

Ook is er onderzocht of er verbanden zijn tussen de mate waarin bemiddelaars de zaken als ernstig hebben ervaren en de mate waarin de bemiddelaars contact hebben gehad met het slachtoffer en de dader in de verschillende fases van het bemiddelingsproces. Hiermee wordt hypothese 1 getest, namelijk: *Bemiddelaars hebben meer contact met slachtoffer en dader in*

zowel de intake- als de voorbereidingsfase wanneer de bemiddelaar het delict ervaart als meer ernstig, dan wanneer de bemiddelaar het delict ervaart als minder ernstig. De mate van ernst is gemeten op drie niveaus, namelijk morele verwerpelijkheid, waargenomen schade en algemene ernst. Deze verschillende niveaus zijn allemaal meegenomen in de analyse. Allereerst worden de resultaten voor het aantal contacten met slachtoffer en dader in de intakefase besproken, waarna deze worden vervolgd door de resultaten voor het aantal contacten met slachtoffer en dader in de voorbereidingsfase.

Intakefase

Ten eerste is er door middel van een lineaire regressieanalyse getest of er een verband is tussen de mate waarin bemiddelaars de delicten als moreel verwerpelijk hebben ervaren en de mate waarin de bemiddelaars contact hebben gehad met het slachtoffer en de dader in de intakefase. In tabel 3-3 is een overzicht te zien van de resultaten die uit deze analyses naar voren zijn gekomen.

Tabel 3-3: Regressie van morele verwerpelijkheid, waargenomen schade en algemene ernst van bemiddelaars als voorspellers van de mate van contact met het slachtoffer en de dader in de intakefase

Voorspellers	Face to face contact	Telefonisch contact	Pogingen tot telefonisch contact
<i>Slachtoffer</i>			
Morele verwerpelijkheid	0,02	0,18/0,18 ²	0,22/0,24 ⁺
Waargenomen schade	0,16	-0,08/-0,1	-0,06/-0,04
Algemene ernst	0,22	0,16/0,16	-0,05/0,03
	N = 47	N = 47	N = 53
<i>Dader</i>			
Morele verwerpelijkheid	-0,12	-0,17/-0,05	0,11/0,15
Waargenomen schade	0,2	-0,09/-0,07	-0,16/-0,19
Algemene ernst	0,19	-0,19/-0,09	-0,16/-0,16
	N = 61	N = 61	N = 64

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$, + = marginaal significant

2 = getransformeerde variabele/niet getransformeerde variabele

Uit de tabel blijkt dat er geen significante verbanden zijn tussen de verschillende dimensies van ernst, waarop bemiddelaars de delicten hebben beoordeeld, en de hoeveelheid contact die zij hadden met zowel slachtoffer als dader in de intakefase. Alleen tussen de mate waarin een bemiddelaar het delict als moreel verwerpelijk ervaart en de niet getransformeerde variabele 'aantal pogingen tot telefonisch contact met het slachtoffer in de intakefase' bestaat een marginaal significant verband, met $b = 0,24$, $t(55) = 1,80$ en $p = 0,08$. Dit verband houdt in dat naarmate de bemiddelaar het delict als meer moreel verwerpelijk ervaart, de bemiddelaar meer pogingen moet ondernemen om telefonisch contact tot stand te brengen met het slachtoffer in de intakefase.

Vorbereidingsfase

Vervolgens is er door middel van lineaire regressieanalyses onderzocht of er verbanden zijn tussen de verschillende dimensies van ernst en alle soorten contact met zowel het slachtoffer als de dader in de voorbereidingsfase. In tabel 3-4 zijn de resultaten weergegeven.

Tabel 3-4: Regressie van morele verwerpelijkheid, waargenomen schade en algemene ernst van bemiddelaars als voorspellers van de mate van contact met het slachtoffer en de dader in de voorbereidingsfase

	Face to face contact	Telefonisch contact	Pogingen tot telefonisch contact
Voorspellers			
<i>Slachtoffer</i>			
Morele verwerpelijkheid	-0,09	-0,18/-0,18 ³	-0,47/-0,47
Waargenomen schade	0,28	0,66**/0,62**	0,12/0,12
Algemene ernst	0,67**	0,48/0,55*	-0,27/-0,27
	N = 16	N = 16	N = 16
<i>Dader</i>			
Morele verwerpelijkheid	0,26	-0,22/-0,18	-0,22/-0,16
Waargenomen schade	-0,64**	0,37/0,36	-0,22/-0,29
Algemene ernst	-0,25	0,16/0,25	-0,56*/-0,54*
	N = 15	N = 15	N = 16

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$, + = marginaal significant

3 = getransformeerde variabele/niet getransformeerde variabele

Het grootste deel van de zaken uit de steekproef is geëindigd in een poging of een afwijzing waardoor het proces na de intakefase is gestopt. Daardoor zijn deze analyses uitgevoerd op een klein aantal zaken. Hieruit blijkt er geen significant verband te zijn tussen de mate waarin bemiddelaars het delict als moreel verwerpelijk ervaren en alle soorten contact met het slachtoffer in de voorbereidingsfase. Wel blijkt er een marginaal significant verband te zijn tussen de morele verwerpelijkheid van het delict en het aantal pogingen die een bemiddelaar

moet ondernemen om contact tot stand te brengen met het slachtoffer in de voorbereidingsfase. Dit geldt zowel voor de getransformeerde variabele met $b = -0,47$, $t(15) = -2,04$, $p = 0,06$, als voor de niet getransformeerde variabele met $b = -0,47$, $t(15) = -2,04$, $p = 0,06$. Dit verband houdt in dat naarmate bemiddelaars een delict als meer moreel verwerpelijk waarnemen, de bemiddelaars minder pogingen (hoeven te) ondernemen om telefonisch contact met het slachtoffer in de voorbereidingsfase tot stand te brengen.

Verder blijkt het verband tussen de mate waarin bemiddelaars de schade van een delict als hoog ervaren en het aantal face to face contacten met het slachtoffer in de voorbereidingsfase niet significant te zijn. Daarentegen blijkt er een positief significant verband te zijn tussen de waargenomen schade van het delict en de mate waarin de bemiddelaar telefonisch contact heeft met het slachtoffer in de voorbereidingsfase. Dit geldt zowel voor de log getransformeerde variabele met $b = 0,66$, $t(25) = 3,39$, $p < 0,01$ als de niet getransformeerde variabele met $b = 0,62$, $t(15) = 3,09$, $p < 0,01$. Dit verband houdt in dat naarmate de bemiddelaar de schade van een delict hoger inschat, de bemiddelaar meer telefonisch contact met het slachtoffer in de voorbereidingsfase heeft. Er blijkt echter geen significant verband te zijn tussen de mate waarin bemiddelaars de schade van een delict als hoog ervaren en het aantal pogingen tot telefonisch contact met het slachtoffer in de voorbereidingsfase.

Daarnaast blijkt er een positief significant verband te zijn tussen de mate waarin bemiddelaars het delict over het algemeen als ernstig ervaren en de mate waarin bemiddelaars face-to-face contact hebben met het slachtoffer in de voorbereidingsfase, met $b = 0,67$, $t(15) = 3,41$, $p < 0,01$. Dit houdt in dat naarmate de bemiddelaars het delict als meer ernstig ervaren, de bemiddelaars meer face-to-face contact met het slachtoffer hebben in de voorbereidingsfase. Ook blijkt er een positief significant verband te zijn tussen de mate waarin bemiddelaar het delict als ernstig ervaren en de mate van telefonisch contact met het slachtoffer in de voorbereidingsfase, met $b = 0,55$, $t(15) = 2,45$, $p < 0,05$. Dit significante verband is gevonden voor de niet getransformeerde variabele. De getransformeerde variabele geeft een marginaal significant verband met $b = 0,48$, $t(15) = 2,06$, $p = 0,06$. Dit verband geeft aan dat wanneer bemiddelaars het delict als meer ernstig ervaren, de bemiddelaars tevens meer telefonisch contact hebben met slachtoffers in de voorbereidingsfase. Daarentegen blijkt er geen significant verband te zijn tussen de mate waarin bemiddelaars het delict als ernstig ervaren en het aantal pogingen tot telefonisch contact met het slachtoffer in de voorbereidingsfase.

Vervolgens is er onderzocht of er significante verbanden zijn tussen de mate waarin bemiddelaars een delict als moreel verwerpelijk ervaren en de mate van contact met de dader in de voorbereidingsfase. Uit de analyses blijkt dat er geen significante verbanden zijn tussen de mate waarin bemiddelaar een delict als moreel verwerpelijk ervaren en zowel de mate van face-to-face contact, de mate van telefonisch contact als de mate van pogingen tot telefonisch contact met de dader in de voorbereidingsfase.

Daarbij blijkt er een significant negatief verband te zijn tussen de mate waarin bemiddelaars de schade van het delict als hoog ervaren en de mate waarin bemiddelaars face-to-face contact hebben met de dader in de voorbereidingsfase, met $b = -0,64$, $t(15) = -3,08$, $p < 0,01$. Dit verband houdt in dat naarmate de bemiddelaar de schade van het delict hoger inschat, de bemiddelaar minder face-to-face contact heeft met de dader in de voorbereidingsfase. Daarentegen blijken de verbanden tussen de mate waarin bemiddelaars de schade van het delict als hoog ervaren en zowel de mate waarin bemiddelaars telefonisch contact hebben met de dader als de mate van het aantal pogingen tot telefonisch contact met de dader in de voorbereidingsfase, niet significant te zijn.

Verder blijken er geen significante verbanden te zijn tussen de mate waarin bemiddelaars het delict als ernstig ervaren en zowel de mate waarin bemiddelaars face-to-face contact als telefonisch contact hebben met de dader in de voorbereidingsfase. Ten slotte blijkt er wel een significant negatief verband te zijn tussen de mate waarin bemiddelaars het delict als ernstig ervaren en het aantal pogingen die bemiddelaars moeten ondernemen om telefonisch contact met de dader tot stand te brengen in de voorbereidingsfase. Dit geldt voor zowel de getransformeerde variabele met $b = -0,56$, $t(15) = -2,51$, $p < 0,05$, als voor de niet getransformeerde variabele met $b = -0,54$, $t(15) = -2,43$, $p < 0,05$. Dit verband houdt in dat naarmate de bemiddelaar het delict als meer ernstig ervaart, de bemiddelaar minder pogingen hoeft te ondernemen om telefonisch contact met de dader tot stand te brengen in de voorbereidingsfase.

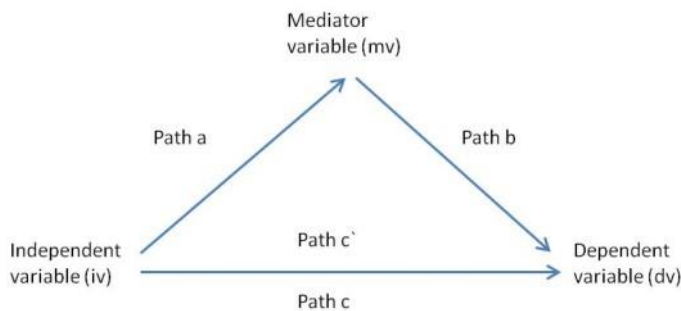
Met deze resultaten kan hypothese 1 voor een deel worden aangenomen, omdat de bemiddelaar meer face-to-face contact en telefonisch contact heeft met het slachtoffer in de voorbereidingsfase.

3.1.7 Hypothese 4: initiatiefnemer als mediator

Vervolgens zijn er zes verschillende mediatieanalyses uitgevoerd om te testen of de aanmeldende organisatie en/of de initiatiefnemer het verband tussen de ernst van een delict en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase mediëren. Hiervoor is de

methode van Baron en Kenny (1986) gebruikt. De schematische weergave van deze methode is te zien in figuur 1.

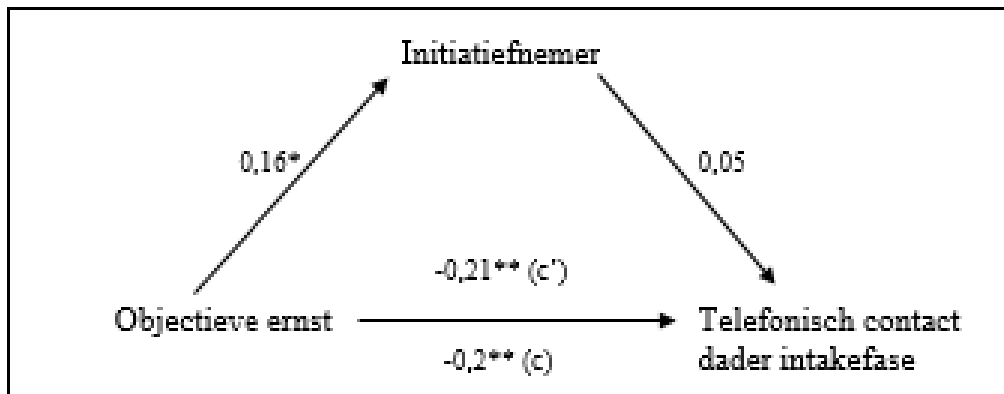
Figuur 1: schematische weergave van de mediatiemethode van Baron & Kenny (1986)

Allereerst is er onderzocht of de variabele ‘initiatiefnemer’ het verband tussen medieert tussen de objectieve ernst en het aantal keren telefonisch contact dat de bemiddelaar heeft gehad met de dader in de intakefase. Hiermee wordt hypothese 4 getest, namelijk: *Het negatieve verband tussen de verschillende dimensies van ernst en de mate van telefonisch contact met de dader in de intakefase, kan verklaard worden doordat daders vaker het initiatief nemen tot bemiddeling dan slachtoffers*. Daarbij is er eerst, door middel van een lineaire regressieanalyse, getest of er een significant verband is tussen de onafhankelijke variabele ‘objectieve ernst’ en de mediator ‘initiatiefnemer’ (pad a). Hieruit blijkt er een positief significant verband te zijn tussen de objectieve ernst en de initiatiefnemer met $b = 0,16$, $t(192) = 2,25$, $p < 0,05$. Dit verband geeft aan dat de kans groter wordt dat de dader het initiatief tot bemiddeling heeft genomen wanneer de objectieve ernst van een delict hoger is. Vervolgens is er getest of er een significant verband is tussen de onafhankelijke variabele ‘objectieve ernst’ en de afhankelijke variabele ‘aantal keren telefonisch contact met de dader’ (pad c). Ook dit verband blijkt significant te zijn met $b = -0,2$, $t(175) = -2,72$, $p < 0,01$. Ten slotte is er getest of de mediator ‘initiatiefnemer’ het verband tussen de objectieve ernst en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intake fase medieert, door zowel de objectieve ernst als de mediator ‘initiatiefnemer’ als predictor in het model mee te nemen (pad b en c’). Het oorspronkelijke verband tussen de objectieve ernst en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase is qua omvang hetzelfde gebleven met $b = -0,21$, $t(174) = -2,77$, $p < 0,01$. Echter, de mediator blijkt in dit model geen significant effect te hebben op de afhankelijke variabele, met $b = 0,05$, $t(174) = 0,67$, $p > 0,05$. Deze resultaten

suggesteren dat de mediator ‘initiatiefnemer’ het verband tussen de objectieve ernst en het aantal keren contact met de dader in de intakefase niet medieert.

Figuur 2: schematische weergave van de mediatieanalyse tussen de onafhankelijke variabele ‘objectieve ernst’, afhankelijke variabele ‘telefonisch contact dader intakefase’ en mediator ‘initiatiefnemer’

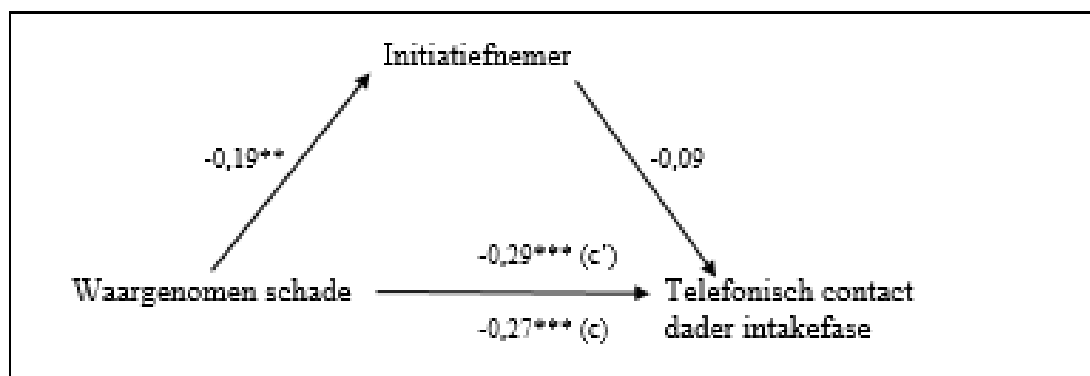
* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

Ten tweede is er onderzocht of de variabele ‘initiatiefnemer’ het verband tussen de onafhankelijke variabele ‘morele verwerpelijkheid’ en de afhankelijke variabele ‘aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase’ medieert. Om dit te onderzoeken is er eerst gekeken of er een significant verband bestaat tussen de onafhankelijke variabele ‘morele verwerpelijkheid’ en de mediator ‘initiatiefnemer’. Dit verband blijkt niet significant te zijn met $b = -0,04$, $t(197) = -0,56$, $p > 0,05$. Door dit niet significante verband is het niet van belang om stap 2 en 3 van het mediatieproces nog uit te voeren.

Daarnaast is er getest of de variabele ‘initiatiefnemer’ het verband tussen de onafhankelijke variabele ‘waargenomen schade’ en de afhankelijke variabele ‘aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase’ medieert. Allereerst is er onderzocht of er een significant verband bestaat tussen de onafhankelijke variabele ‘waargenomen schade’ en de mediator ‘initiatiefnemer’. Dit verband blijkt significant te zijn met $b = -0,19$, $t(197) = -2,64$, $p < 0,01$. Dit houdt in dat hoe groter de waargenomen schade is, hoe kleiner de kans is dat de dader het initiatief tot bemiddeling heeft genomen. Vervolgens is er getest of er een significant verband is tussen de onafhankelijke variabele ‘waargenomen schade’ en de afhankelijke variabele ‘aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase’. Ook dit verband blijkt significant te zijn, met $b = -0,27$, $t(197) = -3,6$, $p < 0,001$. Ten slotte is er onderzocht of de mediator ‘initiatiefnemer’ het oorspronkelijke verband tussen de

waargenomen schade en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase medieert. Hier komt uit naar voren dat het oorspronkelijke verband in significantie hetzelfde is gebleven met $b = -0,29$, $t(197) = -3,78$, $p < 0,001$. Het verband tussen de mediator en de afhankelijke variabele blijkt niet significant te zijn met $b = -0,09$, $t(197) = -1,17$, $p = 0,25$. Hieruit kan de conclusie worden getrokken dat de mediator ‘initiatiefnemer’, het verband tussen de waargenomen schade en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase niet medieert. De uitkomsten van de mediatieanalyse zijn tevens terug te zien in figuur 4. Alles bij elkaar genomen, kan er worden geconcludeerd dat hypothese 4 kan worden verworpen.

Figuur 3: schematische weergave van de mediatieanalyse tussen de onafhankelijke variabele ‘waargenomen schade’, afhankelijke variabele ‘telefonisch contact dader intakefase en mediator ‘initiatiefnemer’

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$

3.1.8 Hypothese 5: aanmeldende organisatie als mediator

Vervolgens zijn er drie mediatieanalyses uitgevoerd om te onderzoeken of de aanmeldende organisatie het verband tussen de verschillende soorten ernst (objectieve ernst, morele verwerpelijkheid en waargenomen schade) en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase medieert. Hiermee wordt hypothese 5 getest, namelijk: *Het negatieve verband tussen de verschillende dimensies van ernst en de mate van telefonisch contact met de dader in de intakefase, kan verklaard worden doordat de dader in het geval van een ernstig delict vaker in een inrichting verblijft*. In deze analyses is de log getransformeerde variabele gebruikt van het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase.

Objectieve ernst

Ten eerste is er onderzocht of de variabele ‘aanmeldende organisatie’ het verband tussen de objectieve ernst en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase medieert. De uitkomsten hiervan zijn te vinden in tabel 3-5.

Tabel 3-5: schematische weergave van de mediatieanalyse tussen de onafhankelijke variabele ‘objectieve ernst, afhankelijke variabele ‘telefonisch contact dader intakefase en mediator ‘aanmeldende organisatie’

Mediator	Pad a (Exp(B))	Pad b	Pad c	Pad c’
Slachtofferhulp Nederland	0,63*	-0,15*	-0,30***	-0,14
Dader zelfmelder	0,98	-0,09		
Advocaat	1,52	-0,19**		
Raad van de Kinderbescherming	0,35***	0,42***		
Reclassering	1,40	-0,08		
Justitiële Jeugdinrichting	2,60***	-0,32***		
Jeugdreclassering	2,31***	-0,14		
Penitentiare inrichting	1,50	-0,25**		
Slachtoffer zelfmelder	1,43	-0,06		
Dader zelfmelder vanuit PI	0,72	-0,44***		
Tbs-kliniek	20,77 ⁺	-0,17*		
Politie	0,03	-0,06		

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$, ⁺ = marginaal significant

Daarbij is er allereerst getest of er een significant verband bestaat tussen de onafhankelijke variabele ‘objectieve ernst’ en de mediator ‘aanmeldende organisatie’ (pad a). In deze analyses is de log getransformeerde variabele van de objectieve ernst gebruikt. Omdat de mediator van ordinaal niveau is, is deze opgedeeld in dertien dummy’s waarmee

vervolgens logistische regressies zijn uitgevoerd. De volledige uitkomsten van de logistische regressies zijn te vinden in bijlage 3, tabel 5 tot en met 16. Zoals te zien is in tabel 3-5, blijkt er een significant positief verband te zijn tussen de objectieve ernst en zowel de kans dat een Justitiële Jeugdinrichting de aanmeldende organisatie is als de kans dat de jeugdreclassering de aanmeldende organisatie is. Daarbij bestaat er een marginaal positief verband tussen de objectieve ernst en de kans dat een tbs-kliniek de aanmeldende organisatie is. Deze verbanden houden in dat naarmate de objectieve ernst van een delict stijgt, de kans toeneemt dat een Justitiële Jeugdinrichting, de jeugdreclassering of een tbs-kliniek de aanmeldende organisatie is. Daarbij blijkt er een significant negatief verband te zijn tussen de objectieve ernst en zowel de kans dat Slachtofferhulp Nederland de aanmeldende organisatie is als de kans dat de Raad van de Kinderbescherming de aanmeldende organisatie is. Dit houdt in dat de kans kleiner wordt dat Slachtofferhulp Nederland of de Raad van de Kinderbescherming de aanmeldende organisatie is naarmate de objectieve ernst toeneemt. Verder blijken er geen significante verbanden te zijn tussen de objectieve ernst en zowel de kans dat de dader zichzelf heeft aangemeld, de kans dat de advocaat de aanmeldende partij is, de kans dat de reclassering de aanmeldende organisatie is, de kans dat een penitentiaire inrichting de aanmeldende organisatie is, de kans dat het slachtoffer zichzelf heeft aangemeld, de kans dat de dader zichzelf heeft aangemeld vanuit een penitentiaire inrichting en de kans dat de politie de aanmeldende organisatie is.

Vervolgens is er door middel van een lineaire regressie getest of er een significant verband bestaat tussen de onafhankelijke variabele ‘objectieve ernst’ en de afhankelijke variabele ‘aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase’ (pad c). Dit verband blijkt significant te zijn met $b = -0,3$, $t(164) = -4,05$, $p < 0,001$. Dit houdt in dat hoe hoger de objectieve ernst is, hoe minder telefonisch contact de bemiddelaar met de dader heeft in de intakefase.

Ten slotte is er getest of de mediator ‘aanmeldende organisatie’ het verband tussen de onafhankelijke variabele ‘objectieve ernst’ en de afhankelijke variabele ‘aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase’ medieert (pad b en c’). Hieruit komt naar voren dat het oorspronkelijke verband tussen de onafhankelijke en de afhankelijke variabele niet meer significant is met $b = -0,14$, $t(153)$, $p = 0,08$. Daarbij blijkt het verband tussen de mediator en de afhankelijke variabele voor de meeste aanmeldende organisaties significant te zijn. Alleen wanneer dader en slachtoffer zichzelf hebben aangemeld en wanneer de reclassering en de jeugdreclassering de aanmeldende organisaties zijn, blijkt het verband met het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase niet significant te zijn.

Hieruit kan voorzichtig worden geconcludeerd dat het negatieve verband tussen de objectieve ernst en de mate van telefonisch contact met de dader in de intakefase, verklaart kan worden doordat de daders vaker in een Justitiële Jeugdinrichting of een tbs-kliniek verblijven. Echter kan dit niet met zekerheid geconcludeerd worden, omdat stap 1 van de mediatieanalyse is uitgevoerd door middel van een logistische regressie. Dit is niet gebruikelijk in een mediatieanalyse, waardoor de resultaten wellicht minder betrouwbaar zijn.

Morele verwerpelijkheid

Vervolgens is er onderzocht of de variabele ‘aanmeldende organisatie’ het verband tussen de onafhankelijke variabele ‘morele verwerpelijkheid’ en de afhankelijke variabele ‘aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase’ medieert. De uitkomst hiervan zijn terug te zien in tabel 3-6.

Tabel 3-6: schematische weergave van de mediatieanalyse tussen de onafhankelijke variabele ‘morele verwerpelijkheid, afhankelijke variabele ‘telefonisch contact dader intakefase en mediator ‘aanmeldende organisatie’

Mediator	Pad a (Exp(B))	Pad b	Pad c	Pad c'
Slachtofferhulp Nederland	0,75 ⁺	-0,20**	-0,29***	-0,16*
Dader zelfmelder	0,55 ⁺	-0,12		
Advocaat	1,28	-0,21**		
Raad van de Kinderbescherming	0,7*	-0,42***		
Reclassering	1,47	-0,10		
Justitiële Jeugdinrichting	1,72	-0,34***		
Jeugdreclassering	1,55	-0,16*		
Penitentiare inrichting	1,78	-0,25***		
Slachtoffer zelfmelder	0,90	-0,09		
Dader zelfmelder vanuit PI	1,91 ⁺	-0,42***		
Tbs-kliniek	2,63	-0,19**		
Politie	1,74	-0,04		

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$, ⁺ = marginaal significant

Ten eerste zijn er logistische regressies uitgevoerd om de verbanden te testen tussen de morele verwerpelijkheid en de verschillende aanmeldende organisaties (pad a), waarvan de volledige uitkomsten tevens te vinden zijn in tabellen 17 tot en met 28 in bijlage 3. Er blijkt een significant negatief verband te zijn tussen de morele verwerpelijkheid en de kans dat de Raad van de Kinderbescherming de aanmeldende organisatie is. Daarbij blijken er marginaal significante negatieve verbanden te zijn tussen de morele verwerpelijkheid en zowel de kans dat Slachtofferhulp Nederland de aanmeldende organisatie is als de kans dat de dader zichzelf heeft aangemeld. Deze verbanden houden in dat naarmate de morele verwerpelijkheid van een delict toeneemt, de kans kleiner is dat de Raad van de Kinderbescherming en Slachtofferhulp Nederland de aanmeldende organisaties zijn of dat de dader zichzelf heeft aangemeld. Verder blijkt er een marginaal significant positief verband te zijn tussen de morele verwerpelijkheid en de kans dat de dader zichzelf vanuit een penitentiaire inrichting heeft aangemeld. Dit verband houdt in dat de naarmate de morele verwerpelijkheid van een delict stijgt, de kans toeneemt dat de dader zichzelf heeft aangemeld vanuit een penitentiaire inrichting. Er zijn geen significante verbanden gevonden tussen de morele verwerpelijkheid en zowel de kans dat de advocaat de zaak heeft aangemeld, de kans dat de reclassering de aanmeldende organisatie is, de kans dat een Justitiële Jeugdinrichting de aanmeldende organisatie is, de kans dat de jeugdreclassering de aanmeldende organisatie is, de kans dat een penitentiaire inrichting de aanmeldende organisatie is, de kans dat het slachtoffer zichzelf heeft aangemeld, de kans dat een tbs-kliniek de aanmeldende organisatie is en de kans dat de politie de aanmeldende organisatie is.

Vervolgens is er door middel van een lineaire regressieanalyse getest of er een significant verband bestaat tussen de onafhankelijke variabele ‘morele verwerpelijkheid’ en de afhankelijke variabele ‘aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase’ (pad c). Hieruit blijkt er een significant negatief verband te zijn tussen de morele verwerpelijkheid en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase met $b = -0,29$, $t(168) = -3,89$, $p < 0,001$. Dit houdt in dat hoe hoger de morele verwerpelijkheid van een delict is, hoe minder telefonisch contact de bemiddelaar heeft met de dader in de intakefase.

Ten slotte is er onderzocht of het oorspronkelijke verband tussen de morele verwerpelijkheid en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase gemedieerd wordt door de variabele ‘aanmeldende organisatie’ (pad b en c’). In de lineaire regressie zijn zowel de morele verwerpelijkheid en de aanmeldende organisatie als voorspellers meegenomen. Hieruit blijkt het oorspronkelijke verband te zijn afgenomen in

significantie met $b = -0,16$, $t(168) = -2,23$, $p < 0,05$. Daarbij blijkt het verband tussen de mediator en de afhankelijke variabele voor de meeste aanmeldende organisaties significant te zijn. Alleen wanneer dader en slachtoffer zichzelf hebben aangemeld en wanneer de reclassering en de politie de aanmeldende organisaties zijn, blijkt het verband met het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase niet significant te zijn. Omdat het oorspronkelijke verband nog steeds significant is, kan er voorzichtig geconcludeerd worden dat er sprake is van partiële mediatie. Dit betekent dat het negatieve verband tussen de morele verwerpelijkheid van een delict en de mate van telefonisch contact met de dader in de intakefase, voor een deel verklaard kan worden doordat de dader zichzelf vaker aanmeldt vanuit een penitentiare inrichting. Echter kan dit niet met zekerheid geconcludeerd worden, omdat stap 1 van de mediatieanalyse is uitgevoerd door middel van een logistische regressie. Dit is niet gebruikelijk in een mediatieanalyse, waardoor de resultaten wellicht minder betrouwbaar zijn.

Waargenomen schade

Ten slotte is er door middel van een mediatieanalyse getest of de mediator ‘aanmeldende organisatie’ het verband, tussen de onafhankelijke variabele ‘waargenomen schade’ en de afhankelijke variabele ‘aantal keren telefonisch contact in de intakefase’, medieert. De uitkomsten van deze mediatieanalyse zijn te zien in tabel 3-7.

Ten eerste zijn er logistische regressies uitgevoerd om de verbanden te testen tussen de waargenomen schade en de verschillende aanmeldende organisaties (pad a), waarvan de volledige uitkomsten tevens te zien zijn in tabellen 29 tot en met 40 in bijlage 3. Er blijken significant positieve verbanden te zijn tussen de waargenomen schade en zowel de kans dat Slachtofferhulp Nederland de aanmeldende organisatie is, de kans dat een dader zichzelf heeft aangemeld blijkt significant te zijn, als de kans dat een penitentiare inrichting de aanmeldende organisatie is. Deze verbanden houden in dat naarmate de waargenomen schade van een delict stijgt de kans toeneemt dat Slachtofferhulp Nederland de aanmeldende organisatie is, de dader zichzelf heeft aangemeld of dat een penitentiare inrichting de aanmeldende organisatie is. Verder blijkt er een significant negatief verband te zijn tussen de waargenomen schade en de kans dat de Raad van de Kinderbescherming de aanmeldende organisatie is. Dit houdt in dat naarmate de waargenomen schade toeneemt, de kans afneemt dat de Raad van de Kinderbescherming de aanmeldende organisatie is. Er blijken geen significante verbanden te zijn tussen de waargenomen schade en zowel de kans dat de advocaat de zaak heeft aangemeld, de kans dat de reclassering de aanmeldende organisatie is,

de kans dat een Justitiële Jeugdinrichting de aanmeldende organisatie is, de kans dat de jeugdreclassering de aanmeldende organisatie is, de kans dat het slachtoffer zichzelf heeft aangemeld voor de bemiddeling bij Slachtoffer in Beeld, de kans dat de dader zichzelf vanuit een penitentiaire inrichting heeft aangemeld, de kans dat een tbs-kliniek de aanmeldende organisatie is, en de kans dat de politie de aanmeldende organisatie is.

Tabel 3-7: schematische weergave van de mediatieanalyse tussen de onafhankelijke variabele 'morele verwerpelijkheid', afhankelijke variabele 'telefonisch contact dader intakefase en mediator 'aanmeldende organisatie'

Mediator	Pad a (Exp(B))	Pad b	Pad c	Pad c'
Slachtofferhulp Nederland	2,27***	-0,11	-0,27***	-0,13
Dader zelfmelder	3,42*	-0,06		
Advocaat	0,96	-0,21**		
Raad van de Kinderbescherming	0,24***	0,42***		
Reclassering	1,26	-0,09		
Justitiële Jeugdinrichting	1,43	-0,33***		
Jeugdreclassering	1,12	-0,16*		
Penitentiaire inrichting	2,21*	-0,23**		
Slachtoffer zelfmelder	1,26	-0,06		
Dader zelfmelder vanuit PI	0,99	-0,43***		
Tbs-kliniek	8,57	-0,18**		
Politie	0,53	-0,05		

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$, + = marginaal significant

Vervolgens is er door middel van een lineaire regressie getest of er een significant verband is tussen de onafhankelijke variabele 'waargenomen schade' en de afhankelijke variabele 'aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase' (pad c). Hieruit

komt naar voren dat er een significant negatief verband is tussen de waargenomen schade en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase, met $b = -0,27$, $t(168) = -3,6$, $p < 0,001$. Dit houdt in dat naarmate de waargenomen schade van een delict toeneemt, de bemiddelaar minder telefonisch contact heeft met de dader in de intakefase.

Ten slotte is er onderzocht of de mediator ‘aanmeldende organisatie’, het verband tussen de onafhankelijke variabele ‘waargenomen schade’ en de afhankelijke variabele ‘aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase’ medieert (pad b en pad c’). Om dit te testen is er een lineaire regressie uitgevoerd, waarin zowel de waargenomen schade als de aanmeldende organisaties als voorspellers zijn meegenomen. Hieruit blijkt dat het oorspronkelijke verband tussen de waargenomen schade en het aantal keren telefonisch contact met de dader in significantie is afgenomen, met $b = -0,13$, $t(168) = -1,64$, $p = 0,10$. Daarnaast blijkt het verband tussen de mediator en de afhankelijke variabele voor de meeste aanmeldende organisaties significant te zijn. Alleen wanneer dader en slachtoffer zichzelf hebben aangemeld en wanneer Slachtofferhulp Nederland, de reclassering en de politie de aanmeldende organisaties zijn, blijkt het verband met het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase niet significant te zijn. Hiermee kan voorzichtig geconcludeerd worden dat er sprake is van volledige mediatie. Dit betekent dat het negatieve verband tussen de waargenomen schade van een delict en de mate van telefonisch contact met de dader in intakefase verklaard kan worden doordat de dader vaker in een penitentiare inrichting verblijft. Echter kan dit niet met zekerheid geconcludeerd worden, omdat stap 1 van de mediatieanalyse is uitgevoerd door middel van een logistische regressie. Dit is niet gebruikelijk in een mediatieanalyse, waardoor de resultaten wellicht minder betrouwbaar zijn.

Door middel van al deze resultaten kan er geconcludeerd worden dat hypothese 5 deels kan worden aangenomen.

3.2 Duur in minuten

3.2.1 Hypothese 7: uitkomst bemiddeling en duur in minuten

Allereerst is er onderzocht of er een significant verschil is in het aantal minuten dat wordt besteed aan een bemiddelingszaak tussen de verschillende uitkomsten van een bemiddeling, namelijk een gesprek, een briefwisseling en een pendelbemiddeling. Hiermee wordt hypothese 7 getest, namelijk: *Er is een verschil tussen de verschillende uitkomsten van een bemiddeling in het aantal minuten dat het gehele bemiddelingsproces duurt.* Voor deze

analyses is er gebruikt gemaakt van zowel de log getransformeerde als de niet getransformeerde variabele van 'duur in minuten'. Uit de One-Way Anova blijkt dat er inderdaad een significant verschil in aantal minuten is tussen deze drie soorten bemiddeling voor zowel de getransformeerde variabele met $F(2,44) = 17,29, p < 0,001$, als de niet getransformeerde variabele met $F(2,44) = 15,26, p < 0,001$. Hiermee kan hypothese 7 worden aangenomen. Uit de Gabriel's Post Hoc Test blijkt dat er tussen een gesprek en een briefwisseling een significant verschil bestaat in de duur van de bemiddeling met $p < 0,001$, waarbij een bemiddelaar gemiddeld meer tijd besteed aan een gesprek ($M = 633,86, SD = 277,74$) dan aan een briefwisseling ($M = 214,38, SD = 161,2$). Ook tussen een gesprek en een pendelbemiddeling bestaat een significant verschil in de duur van de bemiddeling met $p < 0,05$, waarbij een gesprek tevens meer tijd kost dan een pendelbemiddeling ($M = 372,5, SD = 161,04$). Ten slotte bestaat er ook een significant verschil in de duur van de bemiddeling tussen een briefwisseling en pendelbemiddeling met $p < 0,05$, waarbij een bemiddelaar gemiddeld meer tijd nodig heeft voor een pendelbemiddeling dan voor een briefwisseling. Hiermee kan hypothese 7 worden aangenomen.

3.2.2 Hypothese 6: bemiddelaars en duur in minuten

Vervolgens is er onderzocht of er significante verschillen zijn in de duur van de bemiddeling tussen de verschillende bemiddelaars. Hiermee wordt hypothese 6 getest, namelijk: *Er is een verschil tussen de bemiddelaars in het aantal mintuten dat zij besteden aan een bemiddelingszaak*. Uit de analyses blijkt dat de duur van de bemiddeling significant verschilt tussen de bemiddelaars voor zowel de getransformeerde variabele met $F(29,159) = 2,50, p < 0,001$, als de niet-getransformeerde variabele met $F(34,165) = 1,80, p < 0,01$. Hiermee kan de hypothese worden aangenomen. Opvallend is dat bemiddelaar 3 met één zaak in de steekproef het hoogste gemiddelde heeft, namelijk $M = 1195$. De uitkomst van deze bemiddelingszaak is een gesprek, wat tevens overeenkomt met de analyse hiervoor waaruit bleek dat bemiddelaars gemiddeld de meeste tijd nodig hebben voor een gesprek. Het kan echter zijn dat dit gemiddelde, gebaseerd op één zaak, de uitkomst van de One-way Anova zodanig heeft beïnvloed dat de mate van significantie vertekend is. Daarom is er een tweede analyse gedaan waarbij er is gecontroleerd voor de uitkomst van de bemiddeling. Het verschil blijkt nog steeds significant te zijn voor de niet getransformeerde variabele met $F(89,110) = 3,28, p < 0,001$. Het verschil voor de getransformeerde variabele is na de controle marginaal significant, met $F(89,104) = 1,45, p = 0,06$. Hiermee kan geconcludeerd worden dat er een verschil is tussen bemiddelaars in het aantal minuten dat zij nodig hebben voor een

bemiddelingszaak, ongeacht de uitkomst van de bemiddeling. Hiermee kan hypothese 6 tevens worden aangenomen.

3.2.3 Hypothese 8: mediatieanalyse duur in minuten

Daarnaast is er een mediatieanalyse uitgevoerd waarin is getest of de uitkomst van de bemiddeling het verband tussen de morele verwerpelijkheid van een delict en het aantal minuten dat een bemiddelaar besteed aan een zaak kan verklaren. Hiermee wordt hypothese 8 getest, namelijk: *De negatieve relatie tussen morele verwerpelijkheid en duur van een bemiddelingszaak kan worden verklaard doordat moreel verwerpelijker delicten vaker eindigen in een poging of afwijzing.* Dit is onderzocht door middel van een mediatieanalyse volgens de methode van Baron & Kenny (1986). De resultaten van deze mediatieanalyse zijn te vinden in tabel 3-8.

Tabel 3-8: schematische weergave van de mediatieanalyse tussen de onafhankelijke variabele ‘morele verwerpelijkheid’, afhankelijke variabele ‘duur in minuten’ en mediator ‘uitkomst bemiddeling’

	Pad a	Pad b	Pad c	Pad c'
Mediator	(Exp(B))			
Gesprek	0,66*	0,35***	-0,21**	-0,04
Briefwisseling	1,16	-0,07		
Pendelbemiddeling	0,58*	0,10		
Echt Recht Conferentie	0,00***	0,18**		
Poging	1,10	0,08		
Afwijzing	1,34 ⁺	-0,35***		

* $p < 0,05$, ** $p < 0,01$, *** $p < 0,001$, ⁺ = marginaal significant

Allereerst is er getest of er een significant verband is tussen de onafhankelijke variabele ‘morele verwerpelijkheid’ en de mediator ‘uitkomst bemiddeling’ (pad a). Omdat de mediator een ordinale variabele is, is deze eerst getransformeerd in dummy’s. Vervolgens zijn er logistische regressies uitgevoerd tussen de onafhankelijke variabele en de mediators.

Hieruit blijken een significant negatieve verbanden te zijn tussen de morele verwerpelijkheid en zowel de kans op een gesprek, de kans op een pendelbemiddeling en de kans op een Echt Recht Conferentie. Dit houdt in dat de kans op een gesprek, de kans op een pendelbemiddeling en de kans op een Echt Recht Conferentie afnemen naarmate het delict meer moreel verwerpelijk is. Het verband tussen de morele verwerpelijkheid en de kans op een afwijzing blijkt marginaal significant te zijn met, wat betekent dat de kans op een afwijzing toeneemt naarmate het delict meer moreel verwerpelijk is. Er blijken geen significante verbanden te zijn tussen de morele verwerpelijkheid en zowel de kans op een briefwisseling als de kans op een poging.

Vervolgens is er door middel van een lineaire regressieanalyse getest of er een significant verband is tussen de onafhankelijke variabele ‘morele verwerpelijkheid’ en de afhankelijke variabele ‘duur in minuten’ (pad c). Hieruit blijkt er een significant negatief verband te zijn met $b = -0,21$, $t(197) = -3,04$, $p < 0,01$, wat inhoudt dat een bemiddelingsproces minder lang duurt naarmate het delict meer moreel verwerpelijk is.

Ten slotte is de laatste stap van het mediatieproces uitgevoerd, waarin er is getest of de mediator ‘uitkomst bemiddeling’ het oorspronkelijke verband tussen de morele verwerpelijkheid en de duur in minuten medieert (pad b en c’). De variabele ‘uitkomst bemiddeling’ is eerst opgedeeld in dummies, waarna deze als voorspellers zijn toegevoegd. Het oorspronkelijke verband tussen morele verwerpelijkheid en de duur in minuten blijkt niet meer significant te zijn met $b = -0,04$, $t(197) = -0,35$, $p = 0,73$. De dummy’s van de mediator ‘uitkomst bemiddeling’ blijken, op de uitkomst ‘briefwisseling’ na, allemaal significant te zijn. Deze uitkomsten zijn tevens terug te zien in tabel 3-8. Dit resultaat suggereert dat er sprake is van volledige mediatie, waarbij de grotere kans op een afwijzing bij een ernstiger delict een verklaring kan zijn voor het minder aantal minuten dat wordt besteed aan een bemiddelingszaak. Hiermee kan hypothese 8 deels worden aangenomen. Echter kan dit niet met zekerheid geconcludeerd worden, omdat stap 1 van de mediatieanalyse is uitgevoerd door middel van een logistische regressie. Dit is niet gebruikelijk in een mediatieanalyse, waardoor de resultaten wellicht minder betrouwbaar zijn.

4. Conclusie en discussie

In deze masterthese is getracht een antwoord te geven op de vraag in hoeverre de werkwijze van bemiddelaars beïnvloed wordt door de mate waarin een delict als ernstig wordt waargenomen. Om deze vraag te kunnen beantwoorden zijn er, voor 200 bemiddelingszaken, verschillende analyses uitgevoerd om een inzicht te krijgen in de manier waarop de ernst van een delict het bemiddelingsproces kan beïnvloeden. Het is belangrijk dat dit is onderzocht zodat Slachtoffer in Beeld dit inzicht kan gebruiken om de standaard methode voor bemiddelingszaken verder te kunnen ontwikkelen. Daarbij is er in de theorie nog weinig bekend over dit onderwerp, waardoor dit onderzoek een belangrijke bijdrage levert aan nieuwe inzichten in het onderzoek naar slachtoffer-daderbemiddeling.

4.1 Mate van ernst

Er werd verwacht dat zowel de morele verwerpelijkheid als de waargenomen schade minder hoog zou worden ingeschat door bemiddelaars dan door de auteur. Deze verwachting blijkt te kloppen voor de waargenomen schade van het delict; de bemiddelaars ervaren de schade van een delict als minder hoog dan de auteur. Naast dat dit zou kunnen komen door de hoeveelheid gedetailleerde informatie die bemiddelaars zich nog kunnen herinneren over het delict, zou het ook kunnen zijn dat er bij bemiddelaars ‘gewenning’ optreedt. Zij hebben inmiddels al veel delicten gelezen die variëren van minder ernstig tot zeer ernstig, waardoor het kan zijn dat bemiddelaars niet meer opkijken van de schade die kan worden aangericht door een delict. Hierdoor kan het zijn dat bemiddelaars de schade van delicten als minder hoog hebben ervaren dan de auteur, wat tevens in de resultaten te zien is. Er blijkt echter geen verschil te zijn in de mate van morele verwerpelijkheid tussen de bemiddelaars en de auteur. Een verklaring hiervoor zou kunnen zijn dat veel van de bemiddelingszaken al twee jaar geleden behandeld zijn door de bemiddelaars, waardoor de bemiddelaars zich de aanvullende informatie over de dader en de omstandigheden van het delict wellicht niet meer kunnen herinneren. Deze aanvullende informatie over zowel de dader als de omstandigheden tijdens het delict had er, volgens de *explaining-condoning* hypothese, voor kunnen zorgen dat bemiddelaars een meer vergevende houding ten opzichte van de dader hadden aangenomen (Miller et al., 1999).

Daarbij was de verwachting dat bemiddelaars met meer werkervaring de delicten als minder ernstig zouden waarnemen. Uit de resultaten blijkt dat de hoeveelheid werkervaring

geen invloed heeft op de mate waarin bemiddelaars een delict als moreel verwerpelijk ervaren, de schade van een delict als hoog ervaren en het delict als algemeen ernstig ervaren.

Ook is er een aanvullende analyses uitgevoerd waarbij de verwachting was dat er een verschil is tussen bemiddelaars in de mate waarin zij een delict als moreel verwerpelijk waarnemen, de mate waarin zij de schade van een delict als hoog waarnemen en de mate waarin zij het delict als algemeen ernstig waarnemen. Uit de resultaten blijkt er inderdaad een verschil te zijn tussen bemiddelaars en de mate waarin zij een delict beoordelen op de drie dimensies van ernst. Deze uitkomst werd niet beïnvloed door het soort delict dat er is gepleegd. Hiermee kan er worden geconcludeerd dat er, naast het verschil tussen bemiddelaars en de auteur, ook tussen bemiddelaars onderling verschillen zijn in de mate waarin zij een delict als ernstig ervaren. Dit is opvallend, omdat dit vanuit de theorie niet verwacht werd.

Contact met slachtoffer en dader

Ook was de verwachting dat de mate waarin bemiddelaars het delict als ernstig waarnemen, invloed heeft op de mate van contact met zowel het slachtoffer als de dader in verschillende fases van het bemiddelingstraject. Uit de resultaten blijkt dat zowel de morele verwerpelijkheid, waargenomen schade als de algemene ernst beoordeeld door de bemiddelaars, geen effect heeft op de mate van contact met het slachtoffer en de dader in de intakefase van het bemiddelingsproces. Dit is opvallend omdat er in het vorige onderzoek van Folsche (2016) een negatief verband werd gevonden tussen zowel de morele verwerpelijkheid als de waargenomen schade en het aantal telefonische contacten met de dader in de intakefase. In dat onderzoek zijn echter de waarnemingen van ernst van de auteur gebruikt in de analyses, terwijl er in het huidige onderzoek gebruik is gemaakt van de waarnemingen van ernst van de bemiddelaars. Zoals eerder benoemd, ervaren de bemiddelaars de schade van delicten als minder hoog dan de auteur. Dit zou dan ook deels een verklaring kunnen zijn waarom de eerder gevonden verbanden niet opnieuw zijn gevonden in dit huidige onderzoek. Verder blijkt dat wanneer bemiddelaars de schade van een delict als hoger ervaren, zij minder face-to-face contact hebben met de dader, maar meer telefonisch contact met het slachtoffer hebben in de voorbereidingsfase. Dit laatste verband werd tevens gevonden in het eerdere onderzoek van Folsche (2016). Ook blijkt dat naarmate de bemiddelaars de algemene ernst van een delict als hoger ervaren, zij zowel meer face-to-face contact als telefonisch contact hebben met het slachtoffer in de voorbereidingsfase. Deze verbanden zijn niet gevonden voor het contact met de dader in de voorbereidingsfase. Wel blijken bemiddelaars minder pogingen

te hoeven ondernemen om telefonisch contact met de dader tot stand te brengen in de voorbereidingsfase wanneer zij het delict over het algemeen als ernstiger waarnemen. Deze verbanden suggereren dat bemiddelaars, in het geval van een ernstig delict, meer contact hebben met het slachtoffer dan met de dader. Dit is opmerkelijk omdat Slachtoffer in Beeld in het handboek beschrijft dat er naar wordt gestreefd dat een bemiddelaar empathie heeft voor zowel slachtoffers als daders, “*zelfs wanneer een van de partijen weinig sympathie mocht oproepen*” (Slachtoffer in Beeld, 2014, p. 9). Het zou kunnen dat bemiddelaars, in het geval van een zeer ernstige zaak, enige moeite hebben om net zoveel contact te leggen met de dader als met het slachtoffer.

Initiatiefnemer en aanmeldende organisatie als mediators

Daarbij werd er verwacht dat het negatieve verband tussen zowel de objectieve ernst, de morele verwerpelijkheid als de waargenomen schade en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase verklaard kan worden doordat de dader in het geval van een ernstiger zaak vaker het initiatief tot bemiddeling neemt. Uit de resultaten blijkt echter dat dit geen verklaring is voor het eerder gevonden verband. Een tweede verwachte verklaring voor het negatieve verband was dat de dader in het geval van een ernstig delict vaker in een inrichting verblijft en dat de bemiddelaar hierdoor minder telefonisch contact opneemt met de dader in de intakefase. Uit de analyses blijkt dat het negatieve verband tussen de objectieve ernst van een delict en het aantal keer telefonisch contact met de dader in de intakefase vooral verklaard kan worden doordat zaken met een ernstiger delict vaker worden aangemeld door een Justitiële Jeugdinrichting of een tbs-kliniek. Ook laten de resultaten zien dat het negatieve verband tussen de morele verwerpelijkheid van een delict en het aantal keren telefonisch contact met de dader in de intakefase vooral verklaard kan worden doordat de zaak is aangemeld door de dader zelf terwijl hij/zij in een penitentiaire inrichting verbleef. Ten slotte kan er voorzichtig geconcludeerd worden dat vooral het verblijf van de dader in een penitentiaire inrichting het verband kan verklaren dat wanneer de schade van het delict als hoger wordt waargenomen, de bemiddelaar minder telefonisch contact heeft met de dader in de intakefase.

4.2 Duur in minuten

Daarnaast werd er verwacht dat er een verschil is in de duur van het bemiddelingsproces tussen de verschillende uitkomsten van een bemiddeling. Uit de resultaten blijkt dat er

inderdaad significante verschillen zijn waarbij een bemiddelaar gemiddeld de meeste tijd nodig heeft voor een gesprek, gevolgd door een pendelbemiddeling en een briefwisseling. Ook werd er verwacht dat er een verschil is in de duur van het bemiddelingsproces tussen de bemiddelaars. Uit de analyses blijkt er inderdaad een verschil te zijn in de gemiddelde duur van een bemiddelingsproces tussen de verschillende bemiddelaars. De uitkomst van de bemiddeling blijkt geen effect te hebben op dit verschil tussen bemiddelaars.

Daarbij bleek uit een eerder onderzoek dat een bemiddelaar gemiddeld minder tijd nodig heeft voor een bemiddelingsproces, naarmate het delict meer moreel verwerpelijk is (Folsche, 2016). Uit de resultaten van dit onderzoek blijkt dat dit vooral verklaard kan worden doordat er minder kans is op een gesprek, pendelbemiddeling en Echt Recht Conferentie en er meer kans is op een afwijzing wanneer het delict meer moreel verwerpelijk is. Een bemiddeling eindigt in een afwijzing wanneer de initiatiefnemende partij zich alsnog terugtrekt, waardoor het bemiddelingsproces al vroeg ten einde komt. In ruim 80 procent van de zaken uit de steekproef is de dader de initiatiefnemende partij, waarmee geconcludeerd kan worden dat de dader zich meestal alsnog terugtrekt wanneer een bemiddelingsproces uitloopt op een afwijzing. Wellicht is het zo dat een dader in deze gevallen is aangemeld door de advocaat of een andere aanmeldende organisatie, terwijl de dader eigenlijk nog niet goed weet wat de bemiddeling precies inhoudt. Wanneer dit door Slachtoffer in Beeld wordt uitgelegd aan de dader, kan het zijn dat de dader zich dan beseft dat hij/zij dit (nog) niet wil waardoor een afwijzing volgt.

4.3 Limitaties

In dit onderzoek is bemiddelaars gevraagd aan te geven in welke mate zij delicten als ernstig hebben ervaren op de volgende drie dimensies: morele verwerpelijkheid, waargenomen schaden en algemene ernst. Dit is hen gevraagd te doen voor zaken die zij zelf hebben behandeld. De verwachting was dat bemiddelaars de morele verwerpelijkheid en de waargenomen schade als minder hoog zouden ervaren dan de auteur, vanwege de aanvullende informatie met betrekking tot het delict en de dader die de bemiddelaars tot hun beschikking hebben gehad. Echter, uit de analyses bleek er geen verschil te zijn in de mate van morele verwerpelijkheid tussen bemiddelaars en de auteur. Als mogelijke verklaring werd de lange tijd tussen de bemiddeling en deze huidige vragenlijst genoemd. Ook bemiddelaars zelf gaven aan het soms lastig te vinden om de vragenlijsten in te vullen doordat ze sommige zaken al twee jaar geleden hadden afgesloten. Hierdoor kan het zijn dat de aanvullende informatie, die

bemiddelaars twee jaar geleden wel tot hun beschikking hadden, nu geen effect meer hebben gehad op de mate waarin de bemiddelaars de delicten hebben ervaren. Een eventueel gevolg daarvan zou kunnen zijn dat er om die reden geen significant verschil is gevonden in de mate van morele verwerpelijkheid tussen bemiddelaars en de auteur. Een aanbeveling voor vervolgonderzoek is dan ook om dit soort vragenlijsten, indien mogelijk, sneller na het afronden van de bemiddelingszaak voor te leggen aan bemiddelaars van Slachtoffer in Beeld. Hierdoor kan het mogelijke effect van aanvullende informatie met betrekking tot de dader en het delict, beter en op een meer betrouwbare manier worden onderzocht.

Daarnaast zijn de mediatieanalyses in dit onderzoek niet uitgevoerd volgens de methode van Baron en Kenny (1986), omdat de mediator in twee analyses een ordinale variabele was. Hierdoor is er eerst geprobeerd om de mediatieanalyses uit te voeren met de methode van Hayes (2013). Ook deze methode bleek echter niet geschikt te zijn voor mediatieanalyses met een ordinale mediator. Daardoor is ervoor gekozen om de ordinale variabelen te transformeren in dummies, en hier logistische regressies mee te doen. Hierdoor konden er betrouwbare resultaten worden verkregen voor het verband tussen de drie dimensies van ernst en de verschillende aanmeldende organisaties. De uitkomsten van deze logistische regressies in de eerste stap van de mediatieanalyse, zijn vervolgens vergeleken met de uitkomsten van de lineaire regressies in stap 2 en 3 van de analyse. Op basis van deze uitkomsten is er geconcludeerd of er sprake was van volledige mediatie, partiële mediatie of geen mediatie. Door de aangepaste mediatiemethode, waarin de uitkomsten van de logistische regressies zijn vergeleken met de uitkomsten van lineaire regressies, kan het zijn dat de getrokken conclusies niet volledig betrouwbaar zijn. Er blijkt wel een handmatige manier te zijn waarop je de uitkomsten van logistische regressies kunt vergelijken met uitkomsten van lineaire regressies in een mediatieanalyse. Dit is beschreven in een online handleiding van Herr (n.d.), waarin Herr voorbeelden gebruikt van vergelijkingen van David A. Kenny. Dit is echter veel werk voor de vele analyses die in dit onderzoek zijn gedaan. Voor vervolgonderzoek wordt er dan ook aanbevolen om deze mediatieanalyses opnieuw uit te voeren, waarbij wordt aangeraden om de handmatige manier te gebruiken of om verschillende mediatiemethodes te raadplegen zodat er een betrouwbare conclusie kan worden getrokken uit de uitkomsten van de analyse.

4.4 Aanbevelingen

Uit de analyses kwam naar voren dat een bemiddelaar minder telefonisch contact met de dader opneemt in de intakefase naarmate het delict ernstiger is, op alle drie de dimensies van ernst, omdat de dader in een inrichting verblijft. Opvallend is dat dit ook niet gecompenseerd lijkt te worden door meer face-to-face contact met de dader in de intakefase. Wellicht is het zo dat het face-to-face contact met de dader in de intakefase tevens wordt belemmerd doordat de dader in een inrichting verblijft. Ook kan het zo zijn dat een bemiddelaar meer telefonisch contact opneemt met de aanmeldende organisatie, zoals een penitentiaire inrichting of een Justitiële Jeugdinrichting, zodat er middels deze weg afspraken gemaakt kunnen worden die betrekking hebben op de intakefase van het bemiddelingsproces. Deze gegevens worden bijgehouden in het rapportagesysteem van Slachtoffer in Beeld, waardoor de aanbeveling is om deze gegevens in vervolgonderzoek mee te nemen.

Verder werd er gesuggereerd dat bemiddelaars, in het geval van een ernstig delict, meer contact hebben met het slachtoffer dan met de dader. Er werd eerder al als verklaring genoemd dat bemiddelaars wellicht toch moeite hebben om net zoveel empathie op te brengen voor de dader als voor het slachtoffer, ondanks dat hier naar wordt gestreefd door Slachtoffer in Beeld. Hierdoor kan het voor de organisatie van belang zijn om te om dit aspect van bemiddeling meer bij bemiddelaars onder de aandacht te brengen tijdens trainingen. Hiermee kan er tevens onderzocht worden of bemiddelaars zich van dit fenomeen bewust zijn, waardoor er ook mogelijke onderliggende beweegredenen uitgesproken kunnen worden. Daardoor kan de organisatie hier meer inzicht in krijgen waardoor er in trainingen bewuster kan worden ingezet op dit aspect van bemiddeling.

Uit de analyses blijkt tevens dat het zeer waarschijnlijk is dat het verblijf van de dader in een inrichting de reden is voor het weinige telefonische contact met de dader in de intakefase. In het handboek van Slachtoffer in Beeld wordt tevens vermeld dat er een specifieke werkwijze is voor daders die in een tbs-kliniek verblijven. Hierin wordt benadrukt dat een goede afstemming met de behandelaar van de dader binnen de tbs-kliniek belangrijk is (Slachtoffer in Beeld, 2014). Wellicht is het in dat geval zo dat de bemiddelaar meer telefonisch contact opneemt met de tbs-kliniek, in plaats van rechtstreeks met de dader. Ook in het geval van een penitentiaire inrichting of een Justitiële Jeugdinrichting kan het zijn dat de bemiddelaar meer telefonisch contact heeft met de aanmeldende organisatie in de intakefase, in plaats van rechtstreeks met de dader. Deze gegevens zijn beschikbaar in het registratiesysteem van Slachtoffer in Beeld, waardoor er dan ook wordt aanbevolen om deze informatie in vervolgonderzoek mee te nemen in de analyses.

Tevens bleek er een verschil te zijn in de gemiddelde duur van een bemiddelingsproces tussen de verschillende bemiddelaars, waarbij de uitkomst van de bemiddeling geen invloed bleek te hebben op dit verschil tussen bemiddelaars. Voor Slachtoffer in Beeld wordt er dan ook aanbevolen om te onderzoeken hoe het kan dat er zulke verschillen zijn tussen bemiddelaars in de duur van de bemiddelingszaken, terwijl alle bemiddelaars dezelfde methode hanteren. Wellicht zijn er toch verschillen in de manier waarop deze methode wordt toegepast. Ook kan het zijn dat er geen overeenstemming is tussen bemiddelaars in de tijd die zij per zaak rapporteren in het registratiesysteem.

De uitkomsten van dit onderzoek zijn praktisch dus erg relevant voor de organisatie Slachtoffer in Beeld, omdat deze teruggekoppeld kunnen worden naar bemiddelaars. Daardoor kunnen zowel bemiddelaars als de organisatie Slachtoffer in Beeld in z'n geheel zich bewuster worden van de verschillende werkwijzen die toegepast worden voor bemiddelingszaken met ernstige en minder ernstige delicten. Hiermee kunnen er gestandaardiseerde methodes worden ontwikkeld voor zowel bemiddelingszaken met ernstige en minder ernstige delicten. Dit uiteindelijke doel kan, door middel van een open dialoog tussen de organisatie en de bemiddelaars, succesvol behaald worden.

Dankwoord

Graag wil ik dr. Sven Zebel bedanken voor de begeleiding tijdens dit onderzoek en zijn feedback tijdens het afstudeertraject. Daarbij wil ik ook de medewerkers van de organisatie Slachtoffer in Beeld bedanken voor hun hartelijke ontvangst, fijne begeleiding en de mogelijkheid om het onderzoek voor deze organisatie uit te voeren. Ook wil ik dr. Elze Ufkes bedanken voor de feedback die hij als tweede lezer heeft gegeven. Daarnaast ben ik Elsemiek Laarhuis erg dankbaar dat ze als tweede beoordelaar heeft gefungeerd tijdens het coderen van de dossiers van Slachtoffer in Beeld. Ten slotte wil ik graag mijn familie en vrienden, en in het bijzonder mijn vriend Tom Menzing, bedanken voor de steun die zij mij hebben geboden tijdens de master.

Literatuurlijst

- Aertsen, I. and Peters, T. (1998). Mediation for Reparation: the Victim's Perspective. *European Journal of Crime, Criminal Law and Criminal Justice*, 6 (2), 106-124, DOI: 10.1163/157181798X00139
- Baron, R.M. & Kenny, D.A. (1986). The Moderator-Mediator Variable Distinction in Social Psychological Research: Conceptual, Strategic, and Statistical Considerations. *Journal of Personality and Social Psychology*, 51 (6), p. 1173- 1182
- Baumeister, R.F. (1997). *Evil: Inside human violence and cruelty*. New York: Freeman
- Baumeister, R.F., Stillwell, A. & Wotman, R.R. (1990). Victim and perpetrator accounts of interpersonal conflict: Autobiographical narratives about anger. *Journal of Personality and Social Psychology*, 59, 994 – 1005
- Blum-West, S. (1985). The seriousness of crime: A study of popular morality. *Deviant Behavior*, 6 (1), 83 – 98, DOI: 10.1080/01639625.1985.9967661
- Bradshaw, W., & Roseborough, D. (2005). Restorative Justice Dialogue: The Impact of Mediation and Conferencing on Juvenile Recidivism. *Federal Probation*, 69 (2), 15 – 21
- Burger, J.M. (1991). Changes in attributions over time: The ephemeral fundamental attribution error. *Social Cognition*, 9, 181 - 193
- Campo, J., del Vila, R., Marti, J. & Vinuesa, M.R. (2011). Mediation among young immigrants in the juvenile penal justice system. *Journal of Social Work*, 12 (5), 491 – 509, DOI: 10.1177/1468017310393056

- Carroll, J.S., & Payne, J.W. (1977). Crime Seriousness, Recidivism Risk, and Causal Attributions in Judgments of Prison Term by Students and Experts. *Journal of Applied Psychology*, 62 (5), 595 – 602, <http://dx.doi.org/10.1037/0021-9010.62.5.595>
- Casey, S., & O'Connel, M. (1999). The influence of consequentiality on perceptions of crime seriousness. *Legal & Criminal Psychology*, 4 (2), 265 – 271, DOI: 10.1348/135532599167897
- Ceretti, A., & Mannozi, G. (1999). *Restorative justice, theoretical aspects and applied models*. Ninth Joint Colloquium, Courmayeur.
- Einat, T., & Herzog, S. (2011). Understanding the relationship between perceptions of crime seriousness and recommended punishment: an exploratory comparison of adults and adolescents. *Criminal Justice Studies*, 24 (1), 3 – 21, DOI: 10.1080/1478601X.2011.544183
- Evans, S., & Scott, J. (1984). The seriousness of crime cross-culturally: The impact of religiosity. *Criminology*, 22(1), 39–59.
- Folsche, L. (2016). Stagerapport Slachtoffer in Beeld. Stagerapport, Universiteit Twente, Enschede, Nederland
- Gilbert, D.T. (1995). Attribution and interpersonal perception. In A. Tesser (Ed.), *Advanced social psychology* (pp. 99 – 148). New York: McGraw-Hill
- Gilbert, D.T. & Malone, P.S. (1995). The correspondence bias. *Psychological Bulletin*, 117, 21 - 38

- Hayes, A.F. & Preacher, K.J. (2013). Statistical mediation analysis with a multicategorical independent variable. *British Journal of Mathematical and Statistical Psychology*, 67, 451 – 470, DOI:10.1111/bmsp.12028
- Herr, N.R. (n.d.). Mediation with Dichotomous Outcomes. Verkregen van <http://www.nrpsych.com/mediation/logmed.html>
- Kilchling, M., & Löschnig-Gspandl, M. (2000). Legal and practical perspectives on victim-offender mediation in Austria and Germany. *International Review of Victimology*, 7 (4), 305 – 332, doi: 10.1177/0269758000000700406
- Larsen, J.J. (2014). Restorative justice in the Australian criminal justice system. Research and Public Policy Series 127. Canberra: Australian Institute of Criminology.
- Latimer, J. & Kleinknecht, S. (2000). *The effects of restorative justice programming: A review of the empirical*. Canada: Department of Justice
- Levi, M., & Jones, S. (1985), 'Public and Police Perception of Crime Seriousness in England and Wales', *British Journal of Criminology*, 25(3), 234-50,
- Linville, P.W. & Jones, E.E. (1980). Polarized appraisals of outgroup members. *Journal of Personality and Social Psychology*, 38, 689 – 703
- Marshall, T. (1996). The evolution of restorative justice in Britain. *European Journal on Criminal Policy and Research*, 4 (4), 21 – 43
- McCleary, R., O'Neil, M., Epperlein, T., Jones, C. & Gray, R. (1981). Effects of legal education and work experience on perceptions of crime seriousness. *Social Problems*, 28, 276 – 289, <http://dx.doi.org/10.2307/800303>

- Miethe, T. (1982). Public consensus on crime seriousness: Normative structure or methodological artifact? *Criminology*, 20 (3/4), 515 – 526, DOI: 10.1111/j.1745-9125.1982.tb00475.x
- Miethe, T. (1984). Types of consensus in public evaluations of crime: An illustration of strategies for measuring consensus. *Journal of Criminal Law and Criminology*, 75, 459–473.
- Miller, A.G., Gordon, A.K., & Buddie, A.M. (1999). Accounting for Evil and Cruelty: Is to Explain to Condone? *Personality and Social Psychology Review*, 3 (3), 254 – 268
- Miller, S.L. & Iovanni, L.A. (2013). Using Restorative Justice for Gendered Violence: Success With a Postconviction Model. *Feminist Criminology*, 8 (4), 247 – 268, DOI: 10.1177/1557085113490781
- Murphy, S.T., Monahan, J.L., & Zajonc, R.B. (1995). Additivity of nonconscious affect: Combined effects of priming and exposure. *Journal of Personality and Social Psychology*, 69, 589 - 602
- Nugent, W.R., Williams, M. & Umbreit, M.S. (2004). Participation in Victim-Offender Mediation and the Prevalence of Subsequent Delinquent Behavior: A Meta-Analysis. *Research on Social Work Practice*, 14 (6), 408 – 416, DOI:10.1177/1049731504265831
- O’Connell, M., & Whelan, A. (1996). Taking wrongs seriously: Public perceptions of crime seriousness. *British Journal of Criminology*, 36(2), 299–318.

- Ross, L., & Nisbett, R.E. (1991). *The person and the situation: Perspectives of social psychology*. New York: McGraw-Hill
- Pemberton, A. (2012). De slachtoffer-dadergesprekken: een victimologisch perspectief. In: Weijers, I. (red.). *De slachtoffer-dadergesprekken: in het schaduw van het strafrecht*. Den Haag: Boom Juridische Uitgevers.
- Rosenmerkel, S.P. (2001). Wrongfulness and harmfulness as components of seriousness of white-collar offenses. *Journal of Contemporary Criminal Justice*, 17 (4), 308 – 327, doi: 10.1177/1043986201017004002
- Rossi, P., & Berk, R. (1997). *Just punishments: Federal guidelines and public views compared*. New York, NY: Aldine de Gruyter.
- Rozenblum, S. (1998). *Mediación en la escuela. Resolución de conflictos en el ámbito educativo adolescente*. Buenos Aires: Aique.
- Sebba, L. (1984). Crime seriousness and criminal intent. *Crime and Delinquency*, 30 (2), 227 – 244, doi: 10.1177/0011128784030002004
- Sellin, T. & Wolfgang, M. (1964) *The Measurement of Delinquency*. New York: John Wiley & Sons.
- Sessar, K. (1990). Tertiary Victimization: A Case of the Politically Abused Victim. *Criminal Justice, Restitution, and Reconciliation* (B. Galalway, and J. Hudson, eds) pp. 37-45. Criminal Justice Press: Monsey/New York.
- Slachtoffer in Beeld (2014). *SiB Handboek*. Utrecht: Slachtoffer in Beeld

- Strang, H. (2001). *Restorative justice programs in Australia: A report to the Criminology Council*. Canberra: Australian Institute of Criminology.
<http://www.criminologyresearchcouncil.gov.au/reports/strang/>
- Szmania, S.J. (2006). Mediators' Communication in Victim Offender Mediation/Dialogue Involving Crimes of Severe Violence: An Analysis of Opening Statements. *Conflict Resolution Quarterly*, 24 (1), 111 – 127, DOI: 10.1002/crq
- Umbreit, M. S., Coates, R. B., and Bradshaw, W. "Victims of Severe Violence in Dialogue with the Offender: Key Principles, Practices, Outcomes and Implications." In E. Weitekamp and H. Kerner (eds.), *Restorative Justice in Context: International Practice and Directions*. Portland, Ore.: Willan, 2003.
- Umbreit, M.S., Coates, R.B, & Vos, B. (2000). Impact of Restorative Justice Conferencing with Juvenile Offenders. What We Have Learned From Two Decades of Victim Offender Dialogue Through Mediation and Conferencing.
- Warr, M., Gibbs, J., & Erickson, M. (1982). Contending theories of criminal law: Statutory penalties versus public preferences. *Journal of Research in Crime and Delinquency*, 19(1), 25–46.
- Warr, M. (1989). "What is the perceived seriousness of crimes?". *Criminology* 27(4): 795-822
- Zebel, S., Schreurs, W. & Ufkes, E.G. (2016). *Victims' willingness to participate in victim-offender mediation: The role of offense seriousness and time lapse since the offense (paper under construction)*. Enschede: Universiteit Twente

Bijlage 1: Representativiteit steekproef

Tabel Bijlage 1-1: Vergelijking zaken steekproef met het totale registratiebestand van Slachtoffer in Beeld van januari 2014 tot april 2015

	Steekproef (200)	Registratiebestand SiB (1904)
Gemiddelde leeftijd SO	36,2	34,4
Gemiddelde leeftijd DA	25,0	24,6
Initiatiefnemer		
Dader	77,5%	77,4%
Slachtoffer	22,0%	21,5%
Overig	0,5%	1,1%
Totaal	100%	100%
Geslacht slachtoffer		
Man	63,0%	59,3%
Vrouw	37,0%	40,3%
Totaal	100%	100%
Geslacht dader		
Man	88,0%	89,6%
Vrouw	12,0%	10,4%
Totaal	100%	100%
Leeftijd slachtoffer		
< 10	0,5%	3,3%
10 – 19	23,0%	34,1%
20 – 29	19,0%	16,4%
30 – 39	13,5%	12,3%
40 – 49	14,0%	12,9%
50 – 59	11,5%	9,8%
60 – 69	6,5%	5,9%

>70	5,5%	5,3%
Onbekend	6,5%	-
Totaal	100%	100%

	Steekproef (200)	Registratiebestand SiB (1904)
<i>Leeftijd dader</i>		
< 10	-	6,0%
10 – 19	48,5%	55,3%
20 – 29	17,5%	15,4%
30 – 39	11,0%	9,9%
40 – 49	6,5%	7,5%
50 – 59	4,5%	3,7%
60 – 69	3,0%	1,6%
>70	-	0,5%
Onbekend	9,0%	-
Totaal	100%	99,9%

Tabel Bijlage 1-1: Vervolg

	Steekproef (200)	Registratiebestand SiB (1904)
<i>Soort bemiddeling</i>		
Gesprek	11,0%	13,0%
Brief	6,5%	9,9%
Pendelbemiddeling	6,0%	6,0%
Echt Recht Conferentie	0,5%	0,4%
Poging	43,0%	38,6%
Afwijzing	33,0%	32,1%
Totaal	100%	100%
<i>Aanmeldende organisatie</i>		
Slachtofferhulp Nederland	22,0%	20,8%
Dader zelfmelder	3,5%	4,1%
Advocaat	3,0%	4,6%
Raad voor de Kinderbescherming	31,5%	34,7%
Reclassering	7,0%	4,2%
JJI	7,5%	5,0%
Jeugdreclassering	9,0%	9,7%
PI	5,5%	5,7%
Slachtoffer zelfmelder	2,5%	3,5%
Dader zelfmelder PI	6,0%	3,7%
TBS	1,0%	0,9%
Politie	1,0%	0,8%
Overige	0,5%	1,5%
Totaal	100%	99,2%
<i>Kennen slachtoffer en dader elkaar?</i>		
Ja	17%	17,3%
Nee	83%	82,7%
Totaal	100%	100%
<i>Wanneer vond de</i>		

Bemiddeling plaats?

Voor de zitting	42%	42,5%
Na de zitting	58%	57,5%
Totaal	100%	100%

Tabel 4: Vervolg

	Steekproef (200)	Registratiebestand SiB (1904)
--	-------------------------	--------------------------------------

Indien poging, wat is**hiervan de reden?**

Andere partij reageert niet	23,3%	21,4%
Bemiddelaar stopt het proces	1,2%	0,1%
Dader wil geen contact	10,5%	13,5%
Initiatiefnemende partij trekt zich in tweede instantie terug	1,2%	0,8%
Netwerk andere partij wil niet	-	0,8%
Netwerk dader wil geen contact	-	0,3%
Netwerk slachtoffer wil geen contact	-	0,8%
Slachtoffer wil geen contact	57,0%	59,0%
Brief andere partij komt retour	4,7%	1,7%
Onbekend	2,3%	1,6%
Totaal		100%

Soort delict

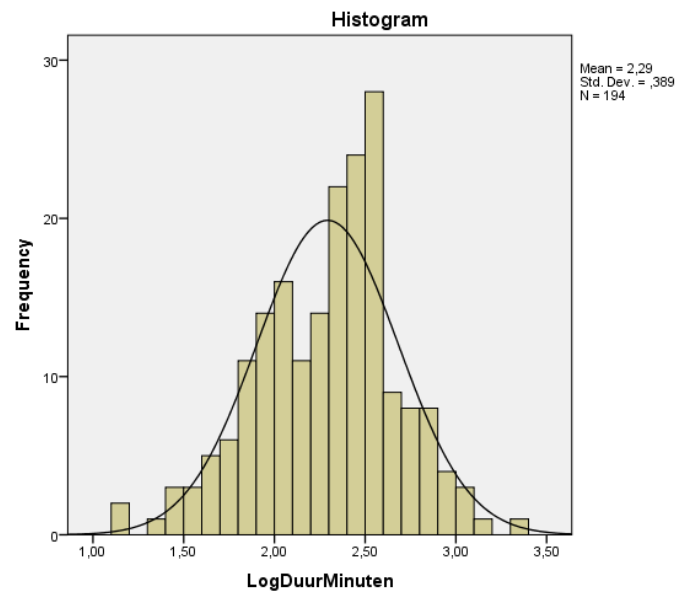
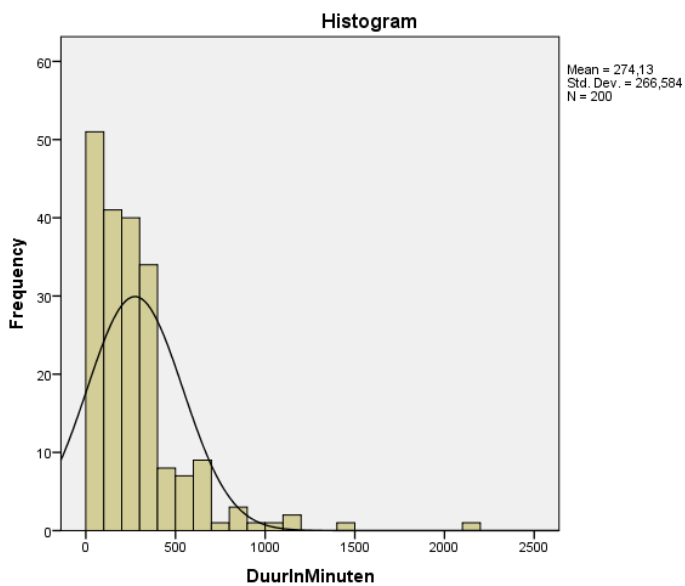
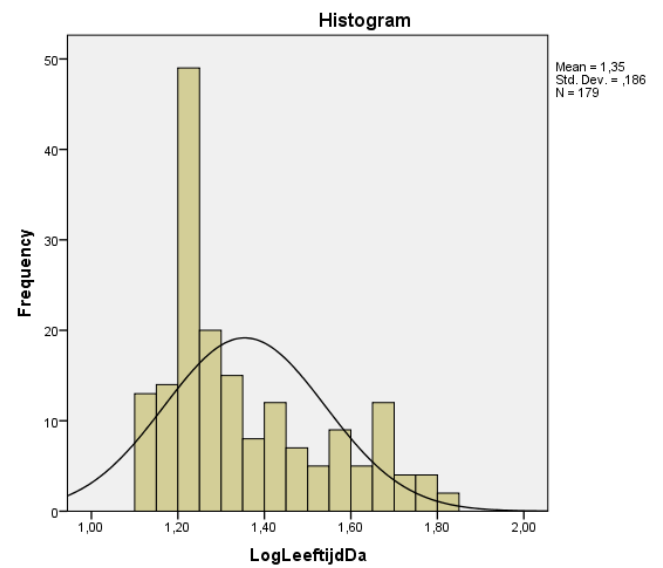
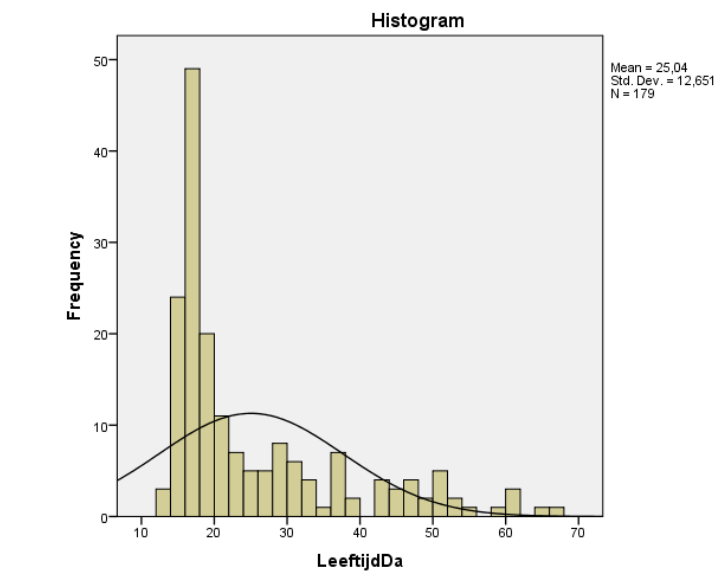
Geweld zonder letsel	11,0%	12,1%
Geweld met letsel	18,0%	17,8%
Dodelijk	2,5%	2,7%
Bedreiging	5,0%	5,7%
Overval/beroving/ diefstal met geweld	18,0%	19,5%
Vrijheidsberoving/gijzeling	-	0,2%
Aanranding	4,0%	2,2%
Verkrachting	1,0%	1,2%
Ontucht minderjarige	2,5%	2,7%

Openbare schennis	-	0,05%
Vrouwenhandel	0,5%	0,1%
Woninginbraak	5,0%	5,6%
Diefstal	9,0%	7,7%
Oplichting en verduistering	3,5%	2,6%

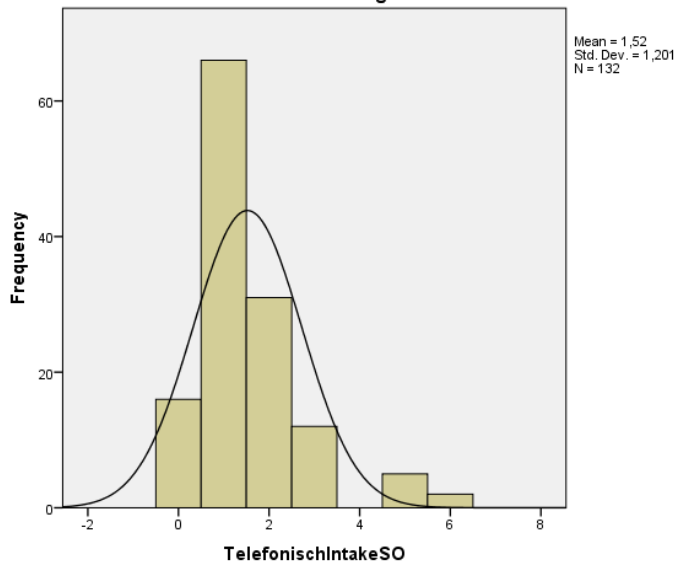
Tabel Bijlage 1-1: Vervolg

	Steekproef (200)	Registratiebestand SiB (1904)
Soort delict		
Vernieling/vandalisme/ Baldadigheid	4,5%	4,5%
Brand	-	0,6%
Overige	3,5%	4,3%
Cyber	-	0,1%
Verkeersmisdrijf zonder Letsel	-	0,2%
Verkeersongeval zonder letsel	0,5%	0,2%
Verkeersmisdrijf met letsel	3,0%	2,2%
Verkeersongeval met letsel	3,5%	2,0%
Verkeersmisdrijf dodelijk	-	0,05%
Verkeersongeval dodelijk	3,5%	4,5%
Incest	-	0,05%
Zeden overig	-	0,4%
Stalking	0,5%	0,4%
Onbekend	1,0%	
Totaal	100%	99,6%

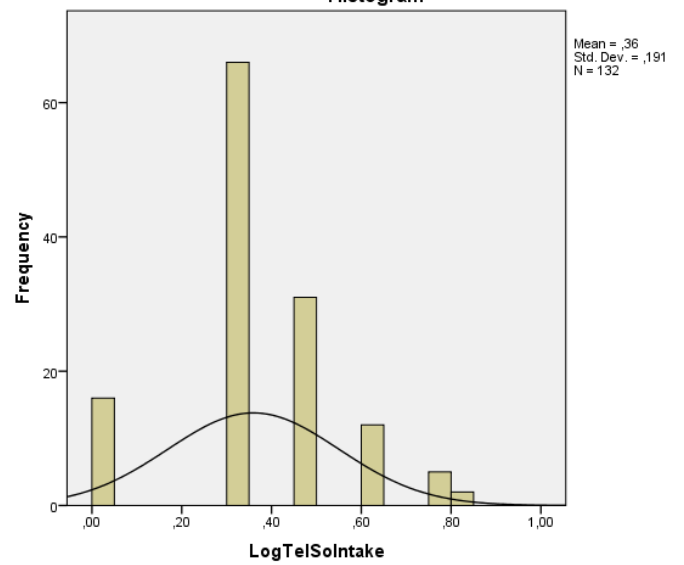
Bijlage 2: Histogrammen normale verdeling en log transformaties

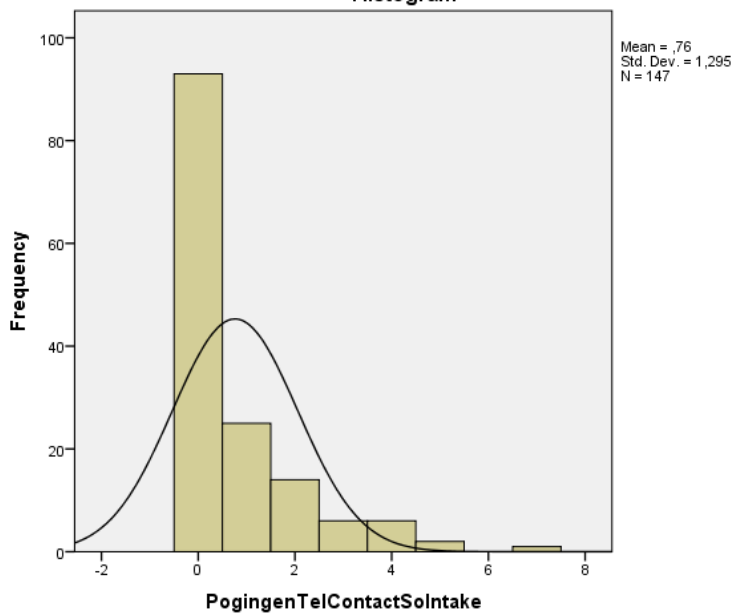
Histogram

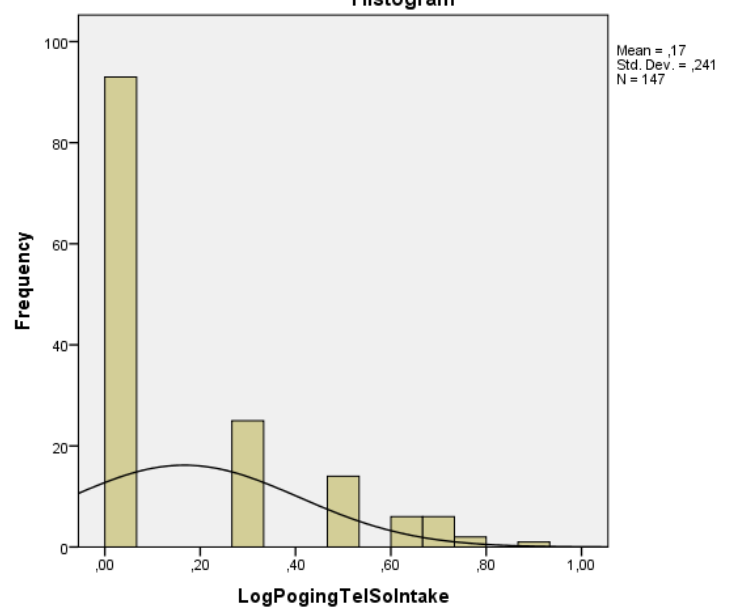
Histogram

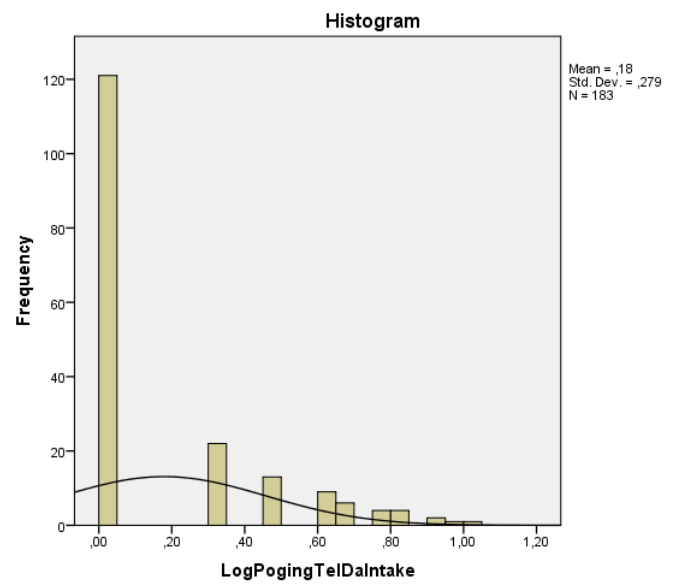
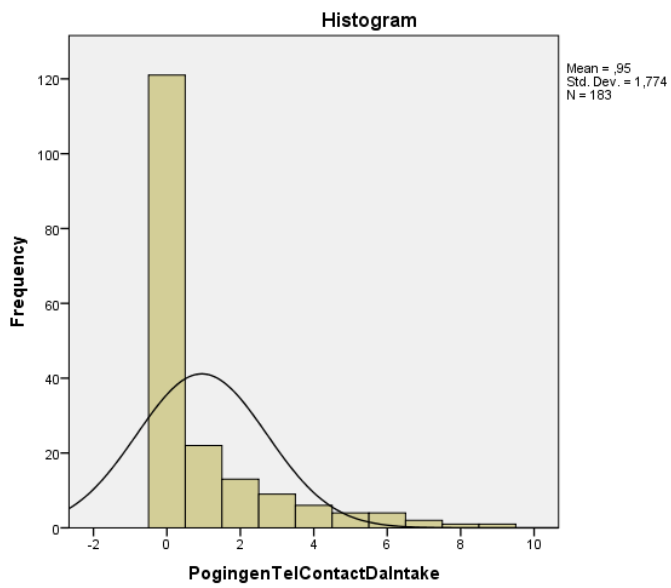
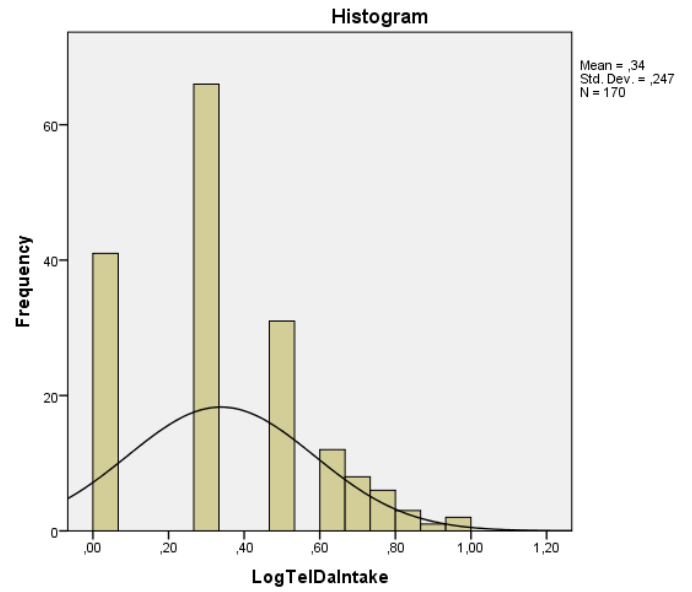
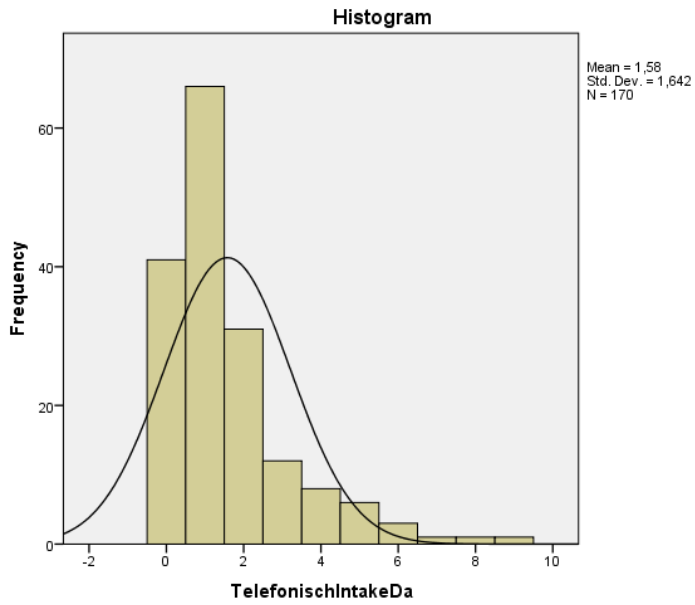

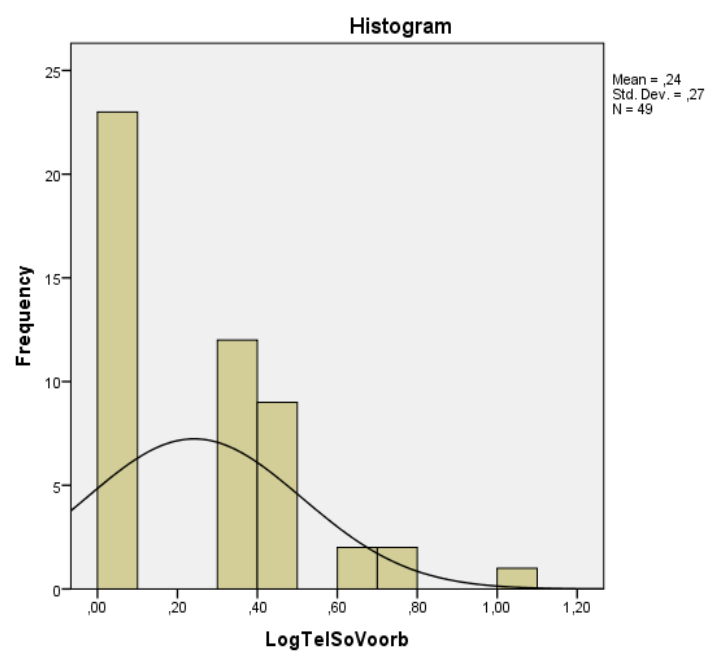
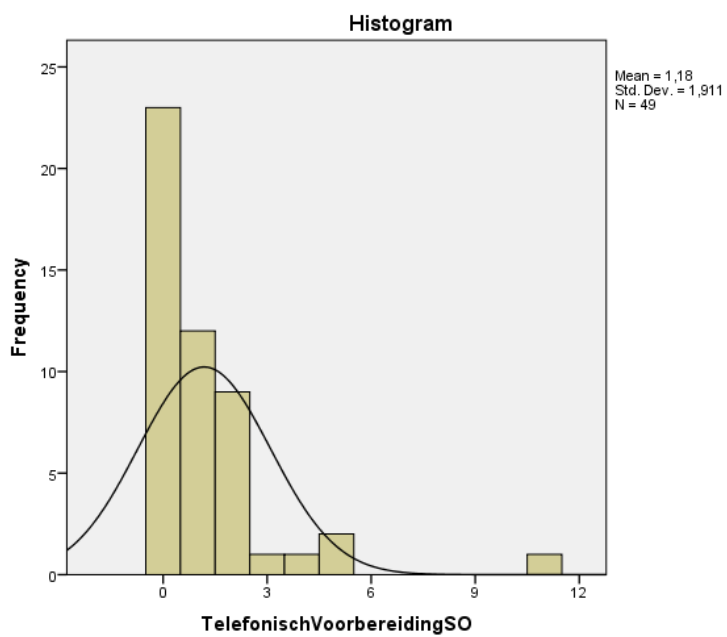
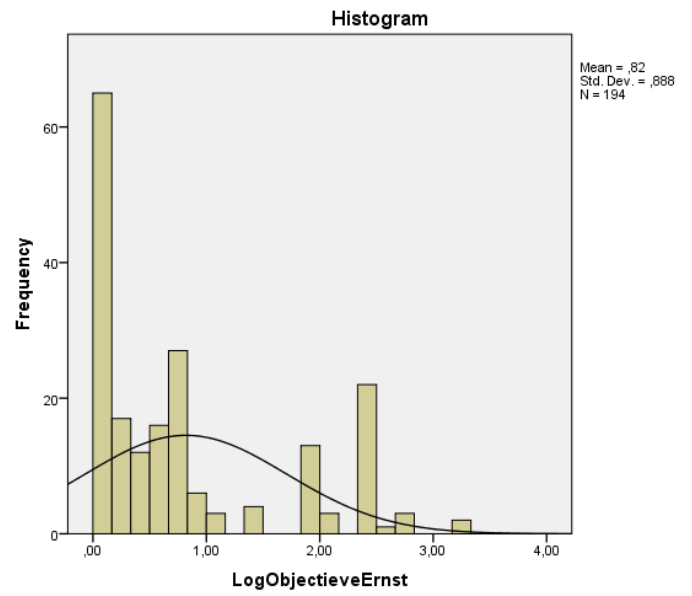
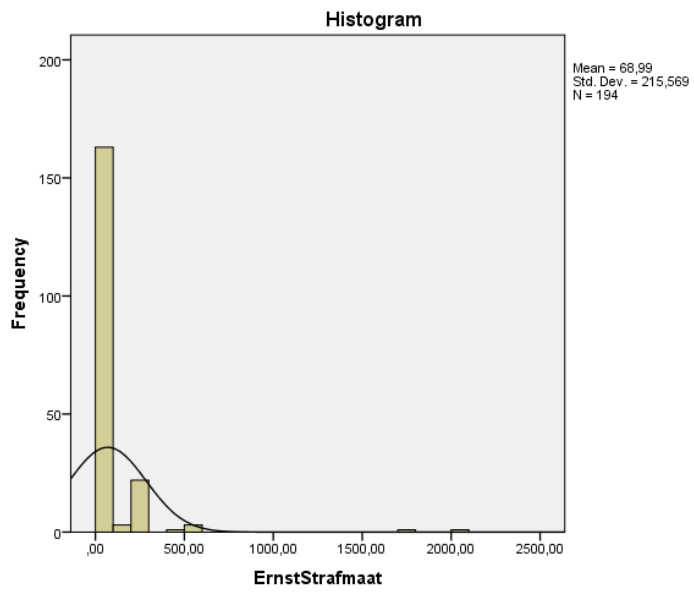
Histogram

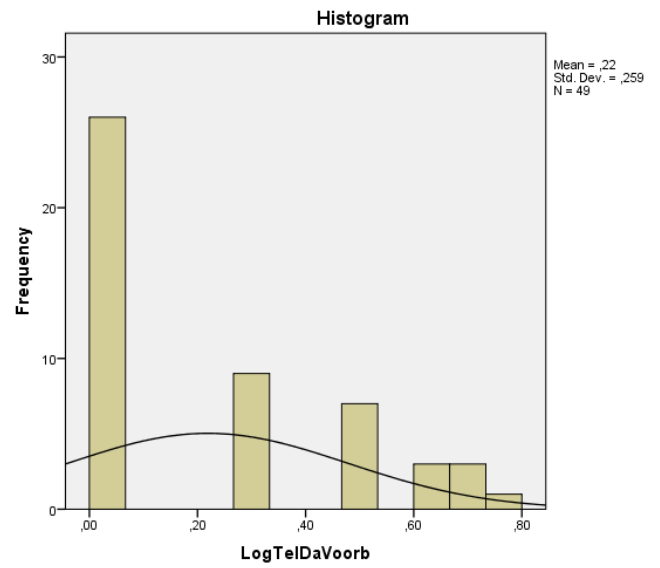
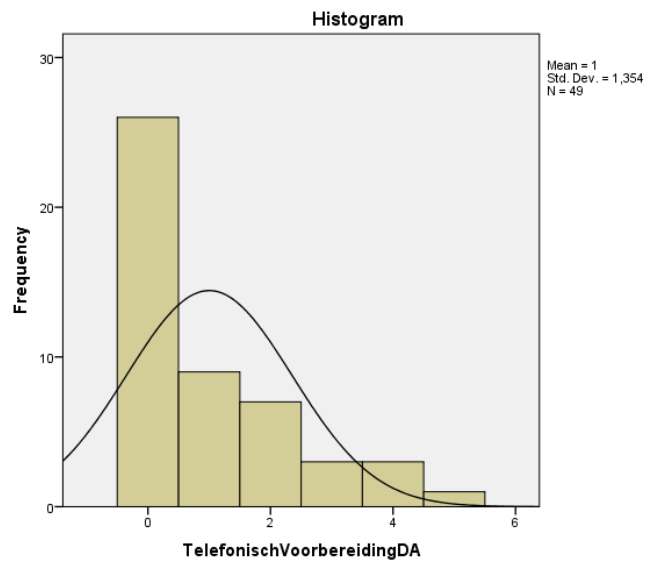
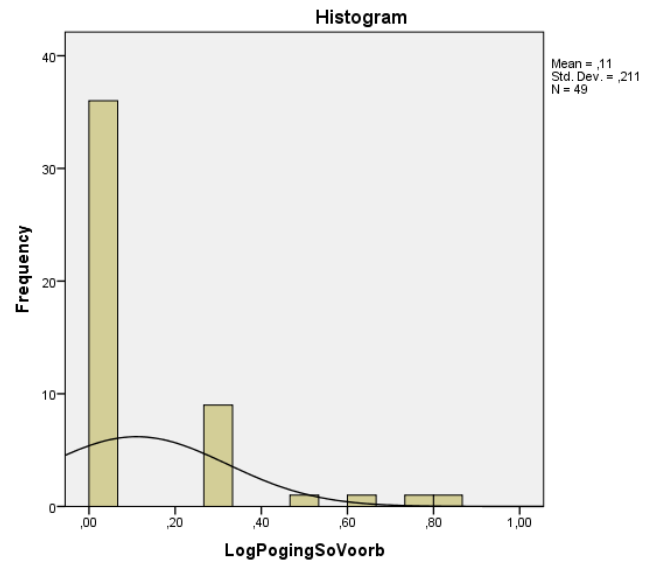
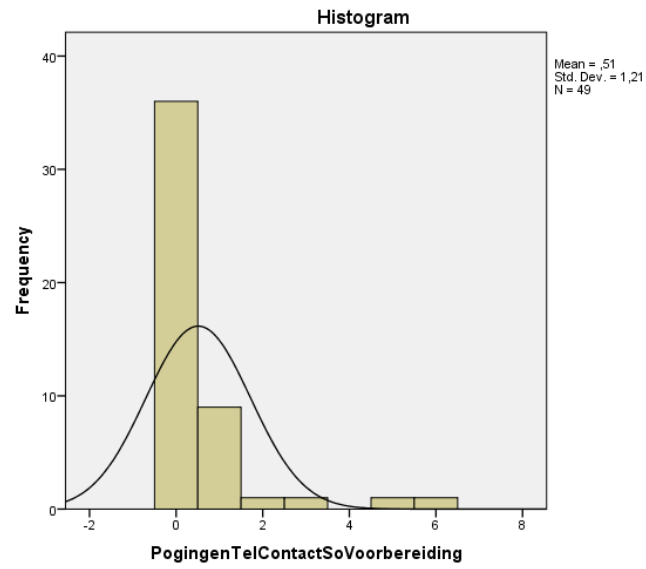

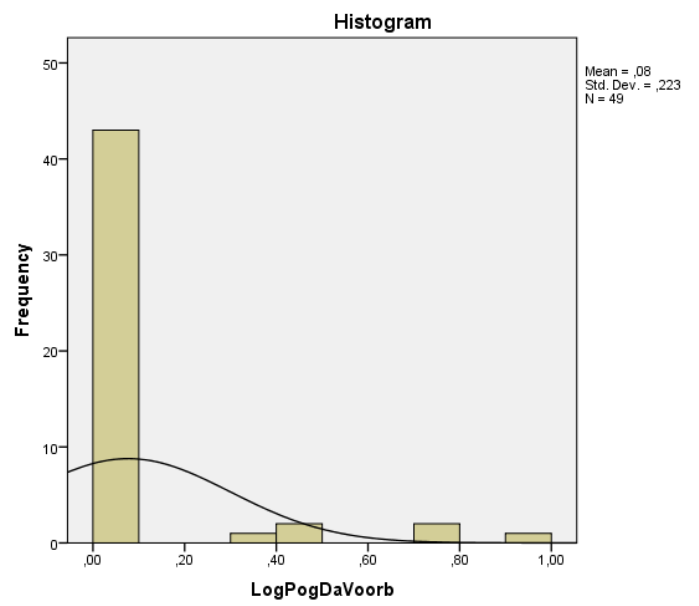
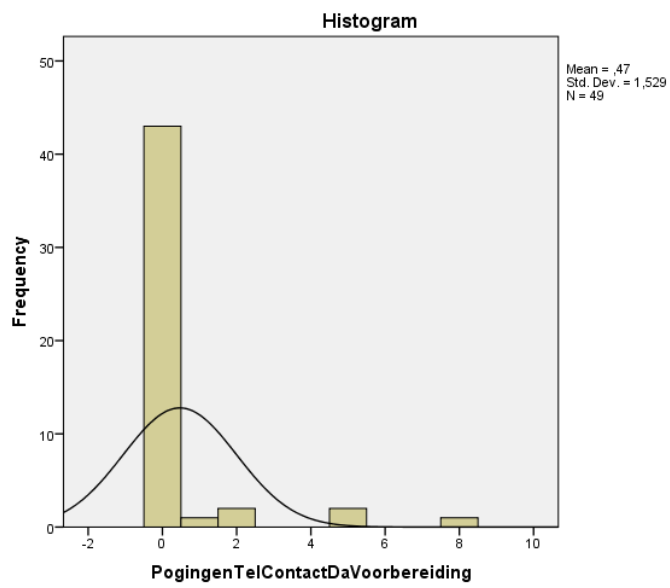
Histogram

Bijlage 3 Tabellen logistische regressie

Tabel Bijlage 3-14: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans wel versus geen gesprek

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	-0,42(0,2)	4,29*	0,66	0,44 – 0,98

$R^2 = 0,04$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 4,19, p < 0,05, N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-2: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans wel versus geen pendelbemiddeling

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	-0,55(0,26)	4,44*	0,58	0,35 – 0,96

$R^2 = 0,06$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 4,32, p < 0,05, N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-3: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans wel versus geen afwijzing

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	0,29(0,15)	3,55	1,34	0,99 – 1,81

$R^2 = 0,03$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 3,74, p = 0,05, N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-4: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans wel versus geen Echt Recht Conferentie

Variabelen	B(SE)	Wald X ²	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	- 26,7(1581,26)	0,00***	0,00	0,00 -

$R^2 = 0,51$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 6,3$, $p < 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-5: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat Slachtofferhulp Nederland de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X ²	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	-0,46(0,24)	3,85*	0,63	0,4 – 1,0

$R^2 = 0,04$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 4,41$, $p < 0,05$, $N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-6: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de dader zichzelf heeft aangemeld

Variabelen	B(SE)	Wald X ²	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	-0,02(0,44)	0,00	0,98	0,42 – 2,32

$R^2 = 0,00$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 0,00$, $p > 0,05$, $N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-7: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de advocaat de aanmeldende partij is

Variabelen	B(SE)	Wald X ²	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	0,42(0,41)	1,01	1,52	0,67 – 3,41

$R^2 = 0,02$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 0,95$, $p > 0,05$, $N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-8: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de Raad van de kindbescherming de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X ²	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	-1,05(0,26)	16,14***	0,35	0,21 – 0,58

$R^2 = 0,16$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 23,15$, $p < 0,001$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-9: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de reclassering de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X ²	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	0,34(0,28)	1,4	1,4	0,80 – 2,44

$R^2 = 0,02$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 1,33$, $p > 0,05$, $N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-10: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een Justitiële Jeugdinrichting de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	0,96(0,29)	10,98***	2,6	1,48 – 4,58

$R^2 = 0,14$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 11,5$, $p < 0,001$, $N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-11: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de jeugdreclassering de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	0,84(0,25)	10,83***	2,31	1,40 – 3,79

$R^2 = 0,12$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 10,94$, $p < 0,001$, $N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-12: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een penitentiaire inrichting de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	0,40(0,31)	1,65	1,50	0,81 – 2,76

$R^2 = 0,02$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 1,56$, $p > 0,05$, $N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-13: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een slachtoffer zichzelf heeft aangemeld

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	0,36(0,46)	0,61	1,43	0,58 – 3,49

$R^2 = 0,01$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 0,57, p > 0,05, N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-14: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de dader zichzelf heeft aangemeld vanuit een penitentiaire inrichting

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	-0,32(0,39)	0,68	0,72	0,34 – 1,56

$R^2 = 0,01$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 0,76, p > 0,05, N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-15: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een Tbs-kliniek de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	3,03(1,63)	3,45	20,77	0,84 – 510,97

$R^2 = 0,39$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 8,31, p < 0,01, N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-16: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de politie de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Objectieve ernst	-3,61(4,0)	0,82	0,03	0,00 – 68,53

$R^2 = 0,12$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 2,45$, $p > 0,05$, $N = 194$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-17: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat Slachtofferhulp Nederland de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	-0,28(0,16)	3,19	0,75	0,55 – 1,03

$R^2 = 0,02$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 3,16$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-18: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de dader zichzelf heeft aangemeld

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	-0,6(0,33)	3,24	0,55	0,29 – 1,05

$R^2 = 0,06$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 3,14$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel 3-19: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de advocaat de aanmeldende partij is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	0,24(0,43)	0,32	1,28	0,55 – 2,98

$R^2 = 0,01$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 0,34$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-20: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de Raad van de Kinderbescherming de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	-0,36(0,15)	6,13*	0,7	0,52 – 0,93

$R^2 = 0,04$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 6,24$, $p < 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-21: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de reclassering de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	0,39(0,31)	1,6	1,47	0,81 – 2,67

$R^2 = 0,02$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 1,77$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-22: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een Justitiële Jeugdinrichting de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	0,54(0,31)	2,95	1,72	0,93 – 3,18

$R^2 = 0,04$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 3,43$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-23: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de jeugdreclassering de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	0,44(0,28)	2,49	1,55	0,9 – 2,66

$R^2 = 0,03$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 2,8$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-24: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een penitentiaire inrichting de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	0,58(0,37)	2,44	1,78	0,86 – 3,68

$R^2 = 0,04$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 2,87$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-25: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat het slachtoffer zichzelf heeft aangemeld

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	-0,10(0,42)	0,06	0,90	0,40 – 2,05

$R^2 = 0,00$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 0,06$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-26: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de dader zichzelf vanuit een penitentiare inrichting heeft aangemeld.

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	0,65(0,37)	3,13	1,91	0,93 – 3,90

$R^2 = 0,05$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 3,76$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-27: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een tbs-kliniek de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	0,97(0,99)	0,95	2,63	0,38 – 18,39

$R^2 = 0,06$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 1,25$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-28: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de politie de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Morele verwerpelijkheid	0,55(0,84)	0,43	1,74	0,33 – 9,06

$R^2 = 0,02$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 0,50$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-29: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat Slachtofferhulp Nederland de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	0,82(0,21)	15,44***	2,27	1,51 – 3,41

$R^2 = 0,14$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 18,28$, $p < 0,001$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-30: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de dader zichzelf heeft aangemeld

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	1,23(0,57)	4,70*	3,42	1,13 – 10,37

$R^2 = 0,12$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 6,55$, $p < 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-31: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een advocaat de aanmeldende partij is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	-0,05(0,42)	0,01	0,96	0,42 – 2,17

$R^2 = 0,00$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 0,01$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-32: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de Raad van de Kinderbescherming de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	-1,42(0,22)	41,76***	0,24	0,16 – 0,37

$R^2 = 0,37$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 59,95$, $p < 0,001$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-33: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de reclassering de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	0,23(0,29)	0,63	1,26	0,71 – 2,22

$R^2 = 0,01$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 0,65$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-34: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een Justitiële Jeugdinrichting de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	0,36(0,29)	1,54	1,43	0,81 – 2,52

$R^2 = 0,02$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 1,62, p > 0,05, N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-35: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de jeugdreclassering de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	0,11(0,25)	0,19	1,12	0,68 – 1,83

$R^2 = 0,00$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 0,19, p > 0,05, N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-36: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een penitentiaire inrichting de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	0,79(0,38)	4,29*	2,21	1,04 – 4,69

$R^2 = 0,07$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 5,11, p < 0,05, N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-37: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat het slachtoffer zichzelf heeft aangemeld

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	0,23(0,48)	0,24	1,26	0,50 – 3,20

$R^2 = 0,01$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 0,24$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-38: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de dader zichzelf heeft aangemeld vanuit een penitentiaire inrichting

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	-0,01(0,30)	0,00	0,99	0,55 – 1,79

$R^2 = 0,00$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 0,00$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-39: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat een tbs-kliniek de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	2,15(1,53)	1,97	8,57	0,43 – 172,30

$R^2 = 0,18$ (Nagelkerke), Model $\chi^2 (1) = 3,81$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Tabel Bijlage 3-40: uitkomsten van de logistische regressie voor de kans dat de politie de aanmeldende organisatie is

Variabelen	B(SE)	Wald X^2	Exp(B)	95% CI
Waargenomen schade	-0,64(0,75)	0,73	0,53	0,12 – 2,29

$R^2 = 0,04$ (Nagelkerke), Model $\chi^2(1) = 0,78$, $p > 0,05$, $N = 199$

* $p < 0,05$

** $p < 0,01$

*** $p < 0,001$

Bijlage 4: Codeerschema kenmerkenmethode

Bepalen ernst van delicten in de context van slachtoffer-daderbemiddeling bij Slachtoffer in Beeld

1. Bemiddeling	
1.1. Wat is het codeernummer (1-200)?	
1.2. Wat is het zaaknummer in de registratie van Slachtoffer in Beeld?	
1.3. Wat is de uitkomst van de aanmelding?	☐ Afwijzing (1) ☐ Pendelbemiddeling (4) ☐ Poging (2) ☐ Echt-recht (herstelconferentie) (5) ☐ Briefwisseling (3) ☐ Slachtoffer-dadergesprek (6)

1.4.Wie is de aanmeldende instantie?	☐ SHN (1) ☐ PI (8) ☐ DAZ (2) ☐ SOZ (9) ☐ Advocaat (3) ☐ DAZ PI (10) ☐ RvdK (4) ☐ TBS (11) ☐ Reclassering (5) ☐ Politie (12) ☐ JJI (6) ☐ Overig (13) ☐ Jeugdreclassering (7)
1.5.Heeft de bemiddeling voor of na de rechtspraak plaatsgevonden?	☐ Voor de zitting (1) ☐ Na de zitting (2) ☐ Onbekend (999)
1.6.Wat zijn de data van het delict, de aanmelding en de afronding? het delict, de aanmelding en de afronding van de bemiddeling. N.B. Indien het een poging betreft, is datum afronding de dag dat bekend werd dat er geen bemiddeling ging plaats vinden.	☐ Delictsdatum: dd-mm-jj ☐ Datum aanmelding: dd-mm-jj ☐ Datum afrondingsfase: dd-mm-jj ☐ Onbekend (999)

1.7.Welke partij heeft het initiatief tot bemiddeling genomen?	☐ Slachtoffer (1) ☐ Dader (2) ☐ Netwerk van slachtoffer (3) ☐ Netwerk van dader (4) ☐ Onbekend (999)	
2. Delictskenmerken		
2.1.Om welk soort delict(en) gaat het?	☐ Geweld zonder letsel (1) ☐ Geweld met letsel (2) ☐ Dodelijk (3) ☐ Bedreiging (4) ☐ Overval/beroving/diefstal met geweld (5) ☐ Vrijheidsberoving/gijzeling (6) ☐ Aanranding (7) ☐ Verkrachting (8) ☐ Ontucht minderjarige (9) ☐ Openbare schennis (10) ☐ Oplichting en verduistering (14) ☐ Vernieling/vandalisme/baldadigheid (15) ☐ Brand (16) ☐ Overige (17) ☐ Cyber (18) ☐ Verkeersmisdrijf zonder letsel (19) ☐ Verkeersongeval zonder letsel (20) ☐ Verkeersmisdrijf met letsel (21) ☐ Verkeersongeval met letsel (22) ☐ Verkeersmisdrijf/dodelijk (23)	

2.2.Welke OM delictcode is hierbij van toepassing volgens de registratie van Slachtoffer in Beeld?	☐ Openbare orde (1) ☐ Dood/letsel door schuld (13) ☐ Gemeengevaarlijke delicten (2) ☐ Diefstal (14) ☐ Misdrijven tegen het openbaar gezag (3) ☐ Diefstal met geweld (15) ☐ Valsheid in munten/biljetten (4) ☐ Afpersing (16) ☐ Valsheid in zegels/merken (5) ☐ Verduistering (17) ☐ Valsheid in geschrifte (6) ☐ Bedrog (18) ☐ Zedenmisdrijf (7) ☐ Benadeling schuldeisers (19) ☐ Belediging (8) ☐ Ambtsmisdrijven (20)
2.2.1 Welke objectieve ernstscore hoort bij dit delict volgens de lijst van het WODC?	

2.3. In hoeverre is het gepleegde delict moreel verwerpelijk? N.B. De morele verwerpelijkheid van een delict is hier een oordeel	☐ Niet te bepalen*	Helemaal niet	0	1	2	3	4	Helemaal wel
2.4. Hoe groot is de schade veroorzaakt door het delict? N.B. Het gaat hierbij om de algemene schade (Maak een algemene inschatting van)	☐ Niet te bepalen*	Helemaal geen	0	1	2	3	4	Zeer groot
2.5. Hoe groot is de emotionele schade die veroorzaakt is	☐ Niet te bepalen*	Helemaal geen	0	1	2	3	4	Zeer groot
2.6. Hoe groot is de economische schade die veroorzaakt is	☐ Niet te bepalen*	Helemaal geen	0	1	2	3	4	Zeer groot
2.7. Hoe groot is de potentiële schade die veroorzaakt had kunnen worden door dit	☐ Niet te bepalen*	Helemaal geen	0	1	2	3	4	Zeer groot
2.8. Is het delict gepleegd in een persoonlijke of in een publieke omgeving?	☐ Persoonlijke omgeving (1) (hiermee wordt bedoeld, de ruimte die privé is. Het is de ruimte binnen de privé-sfeer waar het delict heeft plaatsgevonden. Bv. eigen woning, woning familie enz.) ☐ Publieke omgeving (2) (hiermee wordt bedoeld, de ruimte die niet privé is. Het is de ruimte buiten							

2.9. Is er tijdens het delict gebruik gemaakt van een wapen (inclusief bedreiging met een wapen)?	☐ Er is een wapen gebruikt (1) ☐ Vuurwapen (1) ☐ Steekwapen (2) ☐ Slagwapen (3) ☐ Anders, namelijk (4) ☐ Onbekend (999) ☐ Er is geen wapen gebruikt (2) ☐ Onbekend (999)							
2.10. Is er tijdens het delict ander geweld (buiten het eventuele gebruik van een wapen), bijvoorbeeld verbaal geweld, fysiek geweld, etc., gebruikt?	☐ Ja (1) → hoe ernstig is dit geweld? → → → ☐ Nee (2) ☐ Onbekend (999)	Helemaal niet ernstig	0	1	2	3	4	Heel ernstig
3. Slachtoffer gerelateerde kenmerken								
3.1. In hoeverre was er tijdens het delict sprake van provocatie door het slachtoffer?	☐ Niet te bepalen *	Geen enkele provocatie	0	1	2	3	4	Sterke provocatie

3.2. Was het slachtoffer aanwezig op de plaats delict? N.B. Codeer alleen ‘wel aanwezig’ of ‘niet aanwezig’ wanneer dit expliciet in de tekst staat of logischerwijs uit het soort delict af te leiden is.	☐ Wel aanwezig (1) ☐ Niet aanwezig (2) ☐ Onbekend (999)							
3.3. In welke mate heeft het slachtoffer door het delict lichamelijk letsel opgelopen?	☐ Niet te bepalen *	Helemaal geen letsel	0	1	2	3	4	Heel veel letsel
4. Dader gerelateerde kenmerken								
4.1. Heeft de dader eerder slachtoffers gemaakt?	☐ Ja (1) ☐ Nee (2) ☐ Onbekend (999)							

4.2. In hoeverre was het de bedoeling of intentie van de dader om dit misdrijf te plegen? N.B. Wanneer de dader van tevoren van plan was het misdrijf te plegen en/of het misdrijf express pleegde (geen ongeluk) is de intentie hoger en wanneer de dader ‘gepusht’ werd door anderen om het misdrijf te plegen is de intentie lager	☐ Niet te bepalen *	Helemaal niet	0	1	2	3	4	Helemaal wel
4.3. Wat was het doel van dader?								
5. Verhouding tussen slachtoffer en dader								

5.1.Waren dader en slachtoffer bekenden van elkaar?	☐ Ja (1) ☐ Familie (1) ☐ Vrienden (2) ☐ Kennissen (3) (bv. buren, collega's etc.) ☐ Klasgenoten (4) ☐ Anders (5), namelijk: ☐ Onbekend (999) ☐ Nee (2) ☐ Onbekend (999)
--	---

5.2.Zijn dader en slachtoffer meerder- of minderjarig? N.B. Het gaat hier om de dader en het slachtoffer die op de eerste pagina in de registratiebestanden van SiB vermeld staan en waar de bemiddeling over gaat. Wanneer er meerdere daders/slachtoffers betrokken zijn in één zaak (geen gekoppelde zaak) enwaar bij niet alle daders of slachtoffers onder één leeftijdscategorie vallen: noteer dan de optie ‘Anders’.	☐ Zowel dader(s) als slachtoffer(s) zijn minderjarig (1) ☐ Zowel dader(s) als slachtoffer(s) zijn meerderjarig (2) ☐ Dader(s) is/zijn minderjarig, slachtoffer(s) is/zijn meerderjarig (3) ☐ Dader(s) is/zijn meerderjarig, slachtoffer(s) zijn minderjarig (4) ☐ Anders (0) ☐ Onbekend (999)
---	---

5.3. Wat is het geslacht van de dader ten opzichte van het geslacht van het slachtoffer? N.B. Het gaat hier om de dader en het slachtoffer die voor in de registratie vermeld staan en waar de bemiddeling over gaat. Wanneer er meerdere daders/slachtoffers betrokken zijn in één zaak (geen gekoppelde zaak) en waarbij niet alle daders of slachtoffers onder één geslacht vallen: noteer dan de optie 'Anders'.	☐ Dader(s) is/zijn vrouw(en), slachtoffer(s) is/zijn man(nen) (1) ☐ Zowel dader(s) als slachtoffer(s) zijn vrouwen (2) ☐ Zowel dader(s) als slachtoffer(s) zijn mannen (3) ☐ Dader(s) is/zijn man(nen), slachtoffer(s) is/zijn vrouw(en) (4) ☐ Anders (0) ☐ Onbekend (999)	
6. Gegevens partijen		
6.1. Gegevens dader	Geslacht	Geboortedatum
6.1.1. Dader	☐ Man (1) ☐ Vrouw (2)	dd-mm-jj*

6.2.Gegevens slachtoffer	Geslacht	Geboortedatum
6.2.1. Slachtoffer	☐ Man (1) ☐ Vrouw (2)	dd-mm-jj*

* Wanneer er alleen een leeftijd bekend is en geen geboortedatum, vul dan in 01-01-20leeftijd. Voorbeeld: als iemand 18 is vul je in 01-01-2018 (schrijf de zaaknummers waarbij dit voorkomt even apart op)

7. Contact bemiddelaar	
7.1 Contact met slachtoffer tijdens intake fase	Aantal
7.1.1 Aantal keren telefonisch contact met slachtoffer (Let op, het gaat hier om daadwerkelijk contact. Het inspreken van de voicemail en pogingen tot telefonisch contact tellen dus niet mee!)	
7.1.2 Aantal pogingen tot telefonisch contact met slachtoffer N.B. Het gaat hier om het inspreken van de voicemail en geen gehoor	
7.1.3 Aantal keren face-to-face contact met slachtoffer	
7.2 Contact met dader tijdens intake fase	Aantal
7.2.1 Aantal keren telefonisch contact met dader (Let op, het gaat hier om daadwerkelijk contact. Het inspreken van de voicemail en pogingen tot telefonisch contact tellen dus niet mee!)	
7.2.2 Aantal pogingen tot telefonisch contact met dader	

N.B. Het gaat hier om het inspreken van de voicemail en geen gehoor	
7.2.3 Aantal keren face-to-face contact met dader	
7.3 Contact met slachtoffer tijdens voorbereidingsfase	Aantal
7.3.1 Aantal keren telefonisch contact met slachtoffer (Let op, het gaat hier om daadwerkelijk contact. Het inspreken van de voicemail en pogingen tot telefonisch contact tellen dus niet mee!)	
7.3.2 Aantal pogingen tot telefonisch contact met slachtoffer N.B. Het gaat hier om het inspreken van de voicemail en geen gehoor	
7.3.3 Aantal keren face-to-face contact met slachtoffer	

7.4 Contact met dader tijdens voorbereidingsfase	Aantal
7.4.1 Aantal keren telefonisch contact met dader (Let op, het gaat hier om daadwerkelijk contact. Het inspreken van de voicemail en pogingen tot telefonisch contact tellen dus niet mee!)	
7.4.2 Aantal pogingen tot telefonisch contact met dader N.B. Het gaat hier om het inspreken van de voicemail en geen gehoor	
7.4.3. Aantal keren face-to-face contact met dader	

Bijlage 5: Codeerschema kenmerkenmethode tweede beoordelaar

Bepalen ernst van delicten in de context van slachtoffer-daderbemiddeling bij Slachtoffer in Beeld

8. Delictskenmerken		
8.1. Welke OM delictcode is hierbij van toepassing volgens de registratie van Slachtoffer in Beeld?	☐ Openbare orde (1) ☐ Gemeengevaarlijke delicten (2) ☐ Misdrijven tegen het openbaar gezag (3) ☐ Valsheid in munten/biljetten (4) ☐ Valsheid in zegels/merken (5) ☐ Valsheid in geschrifte (6) ☐ Zedenmisdrijf (7) ☐ Belediging (8)	☐ Dood/letsel door schuld (13) ☐ Diefstal (14) ☐ Diefstal met geweld (15) ☐ Afpersing (16) ☐ Verduistering (17) ☐ Bedrog (18) ☐ Benadeling schuldeisers (19) ☐ Ambtsmisdrijven (20)
1.1.2 Welke objectieve ernstscore hoort bij dit delict volgens de lijst van het WODC?		

8.2.In hoeverre is het gepleegde delict moreel verwerpelijk? N.B.De morele verwerpelijkheid van een delict is hier een	☐ Niet te bepalen*	Helemaal niet	0	1	2	3	4	Helemaal wel
8.3.Hoe groot is de schade veroorzaakt door het delict? N.B. Het gaat hierbij om de algemene schade (Maak een algemene inschatting	☐ Niet te bepalen*	Helemaal geen	0	1	2	3	4	Zeer groot
8.4.Hoe groot is de emotionele schade die veroorzaakt is	☐ Niet te bepalen*	Helemaal geen	0	1	2	3	4	Zeer groot
8.5.Hoe groot is de economische schade die	☐ Niet te bepalen*	Helemaal geen	0	1	2	3	4	Zeer groot
8.6.Hoe groot is de potentiële schade die veroorzaakt had kunnen worden door dit	☐ Niet te bepalen*	Helemaal geen	0	1	2	3	4	Zeer groot
8.7.Is het delict gepleegd in een persoonlijke of in een publieke omgeving?	☐ Persoonlijke omgeving (1) (hiermee wordt bedoeld, de ruimte die privé is. Het is de ruimte binnen de privé-sfeer waar het delict heeft plaatsgevonden. Bv. eigen woning, woning familie enz.)							

8.8.Is er tijdens het delict ander geweld (buiten het eventuele gebruik van een wapen) ,bijvoorbeeld verbaal geweld, fysiek geweld, etc., gebruikt?	☐ Ja (1)→hoe ernstig is dit geweld?→→→→ ☐ Nee (2) ☐ Onbekend (999)	Helemaal niet ernstig	0	1	2	3	4	Heel ernstig
9. Slachtoffer gerelateerde kenmerken								
9.1.In hoeverre was er tijdens het delict sprake van provocatie door het slachtoffer?	☐ Niet te bepalen *	Geen enkele provocatie	0	1	2	3	4	Sterke provocatie
9.2.In welke mate heeft het slachtoffer door het delict lichamelijk letsel opgelopen?	☐ Niet te bepalen *	Helemaal geen letsel	0	1	2	3	4	Heel veel letsel
10. Dader gerelateerde kenmerken								

10.1. In hoeverre was het de bedoeling of intentie van de dader om dit misdrijf te plegen? N.B. Wanneer de dader van tevoren van plan was het misdrijf te plegen en/of het misdrijf express pleegde (geen ongeluk) is de intentie hoger en wanneer de dader 'gepusht' werd door anderen om het misdrijf te plegen is de intentie lager	☐ Niet te bepalen *	Helemaal niet	0	1	2	3	4	Helemaal wel
--	--	---------------	---	---	---	---	---	--------------

11. Contact bemiddelaar	
7.1 Contact met slachtoffer tijdens intake fase	Aantal
7.1.1 Aantal keren telefonisch contact met slachtoffer (Let op, het gaat hier om daadwerkelijk contact. Het inspreken van de voicemail en pogingen tot telefonisch contact tellen dus niet mee!)	
7.1.2 Aantal pogingen tot telefonisch contact met slachtoffer N.B. Het gaat hier om het inspreken van de voicemail en geen gehoor	
7.1.3 Aantal keren face-to-face contact met slachtoffer	
7.2 Contact met dader tijdens intake fase	Aantal
7.2.1 Aantal keren telefonisch contact met dader (Let op, het gaat hier om daadwerkelijk contact. Het inspreken van de voicemail en pogingen tot telefonisch contact tellen dus niet mee!)	
7.2.2 Aantal pogingen tot telefonisch contact met dader	

N.B. Het gaat hier om het inspreken van de voicemail en geen gehoor	
7.2.3 Aantal keren face-to-face contact met dader	
7.3 Contact met slachtoffer tijdens voorbereidingsfase	Aantal
7.3.1 Aantal keren telefonisch contact met slachtoffer (Let op, het gaat hier om daadwerkelijk contact. Het inspreken van de voicemail en pogingen tot telefonisch contact tellen dus niet mee!)	
7.3.2 Aantal pogingen tot telefonisch contact met slachtoffer N.B. Het gaat hier om het inspreken van de voicemail en geen gehoor	
7.3.3 Aantal keren face-to-face contact met slachtoffer	

7.4 Contact met dader tijdens voorbereidingsfase	Aantal
7.4.1 Aantal keren telefonisch contact met dader (Let op, het gaat hier om daadwerkelijk contact. Het inspreken van de voicemail en pogingen tot telefonisch contact tellen dus niet mee!)	
7.4.2 Aantal pogingen tot telefonisch contact met dader N.B. Het gaat hier om het inspreken van de voicemail en geen gehoor	
7.4.3. Aantal keren face-to-face contact met dader	